

26e Jaargang, nummer 3, december 2014

Voorwoord	1
Beekvliet bij de tijd	2
Medio Mundi	4
Hoe is het toch met	5
Beekvliet, achteraf gezien	9
Huidig Beekvliet in de pers	12
Oud-Beekvlieters in het nieuws	15
25 jaar Beekvliet: drie jubilarissen	21
Aftrap voor Beekvliet 200	27
Een boek schrijf je niet uit de losse pols	30
Reünie 80-jarigen	33
Sint-Michiëlgestel – Melbourne – Amsterdam	35
Floris van der Puttjaar 2015	37
Op zoek naar de uitgang	39
Een juiste keuze	44
Personalia	47
Colofon	50
Antwoordcoupon	51

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

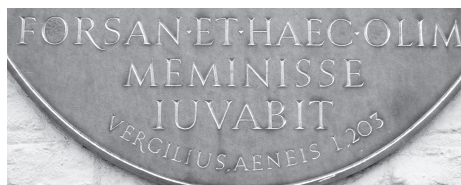
Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter TN

Herdenkingen: je hebt er een bloedhekel aan of je bent er dol op. Onverschilligheid over dit onderwerp komt minder voor. Dat belooft wat voor 2015! Er is dan heel wat te vieren. Behalve het dubbele eeuwfeest van Beekvliet beleven we in onze regio het Floris van der Puttjaar (100e geboortejaar). Deze oud-Beekvlieter (student en muziekdocent) zal geëerd worden met concerten van zijn eigen creaties en een muzikale biografie. Hoewel er geen enkele relatie met Beekvliet is: in Brabant en ver daarbuiten wordt onder het thema '125 jaar inspiratie' het van Goghjaar (125e sterfjaar van Vincent) gevierd. En de start van de 102e editie van de Tour de France in Utrecht is ook mooi meegenomen, maar die zal vooral transpiratie opleveren. Over het bijna 200-jarige

Beekvliet gesproken: onlangs kreeg ik een boek in handen over een 200-jarige Vlaamse middelbare school, getiteld '200 jaar dichters, denkers en durvers'. Het is een lijvige biografie van het prestigieus college en klein-seminarie (niet alleen voor priesterstudenten) in Roeselaere. Onder zijn zonen figureren befaamde literatoren als Guido Gezelle en Albrecht Rodenbach. In 1806 begonnen als augustijnier Latijnse school bracht deze school in de loop van 200 jaar een indrukwekkende rij persoonlijkheden voort. De biografie diagonaal doorlezend, zag ik - mutatis mutandis - een historische ontwikkeling die in veel opzichten parallel loopt aan die van Beekvliet: van klerikaal naar profaan. Nog een typische overeenkomst tussen beide scholen: naast de vreugde over het behoud van veel historisch materiaal was er een verlies te betreuren. Een rijkgevuuld natuurhistorisch museum...ging voor de bijl! Sic transit gloria scholae... Wat verder opviel was een vanouds bloeiend cultuurleven, dat eind jaren 60 maatschappijkritische trekken vertoonde en ook dat de schoolbladen in die periode steeds meer gebrek aan kopij kregen... Hoe dat toen - in mijn eigen tijd op Beekvliet - was, herinner ik me niet zo. Wat ik wel weet: de vorige uitgave van Tempora Nostra bezweek bijna onder de toevloed van teksten. Onze eindredacteur heeft daarin behoorlijk gesnoeid én we hebben enkele bijdragen naar deze winteruitgave moeten doorschuiven. Al met al hopen we u, op de drempel van ons jubileumjaar 2015, veel leesplezier te bezorgen. En wat B200 voor de herdenkingsvierders onder ons allemaal in petto heeft, blijft - in de woorden van Gezelle - nog een verrassing:

O toekomst onbekend,
verjaardag uitverkoren,
wat groot gevolg misschien
behelst uw boezem niet?

Peter van Overbruggen
Redactievoorzitter Tempora Nostra

In steen gebeiteld in Vlaanderen: de versregel waaraan de reünistenvereniging haar naam ontleent.

Het nieuwe schooljaar...

De zomervakantie duurde afgelopen zomer nog ‘maar’ zes weken, al was dat misschien zo slecht nog niet, want er stonden 184 brugklassers te popelen om aan hun Beekvliet-avontuur te beginnen. Een recordaantal nieuwe leerlingen, verdeeld over zeven brugklassen: in het 200e schooljaar zou er voor het eerst aan een klas 1G lesgegeven gaan worden. Oud-leerling en wiskundeleraar Helmi Verhagen kreeg de eer om mentor te worden van deze ‘historische klas’.

Dat er ‘ineens’ 774 leerlingen waren, had ook gevolgen voor het personeelsbestand. Maar liefst zeven nieuwe collega’s werden aan het begin van het schooljaar begroet: Maurice van Mill (Engels), Hanneke Peperkamp en Emmie Willems (beiden wiskunde), Marco Oggel (science en natuurkunde), Jeroen Bons (LO), Silke Jansen (muziek) en Muriël de Mönning (klassieke talen). Laatstgenoemde was niet onbekend met Beekvliet: ze deed er examen in 2004. Aan het eind van het eerste trimester zou nog een oud-leerling (tijdelijk) toetreden tot het docentenkorps: Luuk van Schijndel (examen 2006) vervangt een aantal scheikunde-uren.

Een nieuwe lente en een nieuw...

Beeld. Want in de zomervakantie was er door de ICT-afdeling zeer hard gewerkt: in een zeer groot aantal lokalen stond nu een reusachtig touchscreen tv-scherm, dat de oudste digiborden – en op sommige plekken zelfs nog het ouderwetse groene schoolbord of whiteboard – was komen vervangen. Alle docententafels zijn bovendien voorzien van een desktopcomputer, zodat de docent vanachter zijn of haar bureau de meest interessante (en vooral leerzame) zaken op het digitale bord kan laten verschijnen. Bovendien maakte dit nieuwe systeem – in elke klas een computer voor de docent – het mogelijk om vanaf het begin van het nieuwe schooljaar ook het huiswerk digitaal op te geven: leerlingen zien het thuis op de computer of op hun telefoon netjes in Magister (het roostersoftwarepakket) verschijnen. Een aantal antiquiteiten sneuvelde hierdoor: het klassenboek is definitief historie – maar dat was toch al bijna niet meer verkrijgbaar – en de afwezigheidsregistratiebriefjes resteren slechts als tienlettergrepig scrabblewoord. Nu ziet conciërge Frank na één druk op de knop van de docent wie er niet in de les zitten. Het aanvankelijke gejuich der leerlingen – “Eindelijk alles digitaal!” – maakte bij sommige inmiddels plaats voor de verzuchting dat je tegenwoordig veel minder eenvoudig ongezien een les afwezig kunt zijn. Tja, de vooruitgang...

Nog een verdwenen element: het rokershoekje. Geheel in lijn met de verhoging van de leeftijd in alcohol- en tabakswet werd het terrein van Beekvliet rookvrij verklaard. “En dat geldt ook voor de Beekvlietstraat en de nabije buurt”, aldus de rector bij de jaaropening – in de wetenschap dat anders de buurtbewoners

spoedig op de stoep zouden staan. Na wat kleine aanloopproblemen zijn er met het groepje verstokte rokers afspraken gemaakt om overlast in de buurt te voorkomen; op het Beekvlietterrein is in elk geval geen 'peuk' meer te vinden.

Het was weliswaar niet door de rook, maar de grijze muren binnen de school verdienden ook een opknabbeurt. In etappes worden muren en gangen en lokalen inmiddels wit geschilderd, wat de school een veel frissere aanblik geeft. De sectie beeldende vorming heeft de gelegenheid ook aangegrepen om de gangen te voorzien van veel – meestal zeer vrolijk gekleurde – leerlingwerkstukken; je kunt onderhand niet anders dan fluitend door de school lopen.

Het schooljaar tot nu toe

Uiteraard gingen ook de lessen in augustus weer van start – laten we onze kerntaak niet vergeten. Maar ook daarbuiten stond er weer van alles op het programma. Het brugklaskamp – dit jaar opgesplitst in drie groepen, vanwege het grote aantal leerlingen – was als vanouds een prima kennismaking voor de brugklassers. Ze vielen met hun neus in de boter: nog geen twee weken later stond de hele school weer een feestdag te wachten: het 25-jarig jubileum van conciërge Frank Heesakkers, TOA Biologie Hennie van Aken en afdelingsleider en docent Nederlands Marc Huijbregts werd op 24 september groots gevierd. Zie elders in dit blad voor een uitgebreid verslag.

Eind oktober werden op Beekvliet door AVROTROS opnamen gemaakt voor een nieuwe quizshow, 'De invaller', die zich op scholen afspeelt. Een klas wordt overvallen door een onbekende invaller-docent, die zich ontpopt tot een quizmaster van een quiz waarin de leerlingen een aardige geldprijs kunnen winnen. De eerste drie afleveringen van het programma zijn op Beekvliet opgenomen, met leerlingen van (voornamelijk) klas 5 als deelnemers. Dat ze in werkelijkheid helemaal niet zo plotseling overvallen werden door deze 'invaller', omdat ze al een week eerder een deelnameovereenkomst hadden moeten tekenen – ach, iedereen weet wel dat je op tv altijd voor de gek gehouden wordt. Voor wie de uitzendingen wil bekijken: ze staan op uitzendinggemist.nl, zoek op 'De invaller', de afleveringen van 17, 18 en 19 november.

Inmiddels zit de eerste proefwerkweek er alweer op, heeft klas 6 de eerste schoolexamens en de profielwerkstukweek 'overleefd', hebben ruim 40 oud-leerlingen weer enthousiast over hun opleiding verteld tijdens de jaarlijkse studievoorlichtingsavond en hebben ouders, leerlingen en docenten van klas 2 weer gesmuld tijdens de presentatieavond van het jaarlijkse project Europese Eetculturen. Op naar het jubileumjaar 2015!

Nu het jubileumjaar echt voor de deur staat, is het goed om iedereen even bij te praten over de stand van zaken.

Op 15 maart aanstaande is het precies 200 jaar geleden dat een groep van 22 leerlingen haar eerste lessen kreeg op Beekvliet. Het bestuur van NMI is alweer enkele jaren geleden begonnen met de voorbereidingen voor dit bijzondere jubileum. Op 3 oktober 2015 staat de vijfjaarlijkse reünie volledig in dit teken. Ook de school zal in de week voorafgaand aan de reünie dit bijzondere lustrum uitgebreid vieren. Dit alles onder het thema “Medio Mundi”.

De groep van oud-Beekvlieters die betrokken is bij de organisatie van het jubileum groeit gestaag. Er zijn verschillende commissies gevormd. Op 3 oktober zal jij als reünist een gevarieerd programma voorgeschoteld krijgen. Een commissie is bezig met de invulling van het middag- en avondprogramma. Als je nog eens graag met je schoolgenoten van weleer op het podium klimt om muziek te maken of een cabaret- of toneelact op te voeren, dan kan dat. (Oud-)docenten zullen weer lessen verzorgen. Er zullen diverse tentoonstellingen te zien zijn. En uiteraard is er uitgebreid gelegenheid om na zoveel jaar weer eens bij te praten.

Als je nog ideeën hebt of als je mee wilt helpen bij de organisatie van de reünie, meld je dan via info@beekvliet200.nl of bel mij op 06-22392653. Alle hulp is welkom.

De website www.beekvliet200.nl is in de aanloop naar de reüniedag dé virtuele ontmoetingsplek. Je vindt er informatie over de reüniedag. Maar je kunt er ook nog eens terugkijken naar oude foto's en filmpjes. Bovendien zal de aanmelding en de verkoop van onder meer het jubileumboek via deze website lopen. Op het moment dat ik dit schrijf zijn er al ruim 1.000 'stamgasten' aangemeld. Mocht jij daar nog niet bij zitten, doe dat dan meteen!

We zijn ook naarstig op zoek naar sponsors. De website, het jubileumboek en de film (waarvan op de website een trailer te zien is) kosten aanzienlijke bedragen. Als jouw bedrijf of instelling het jubileum financieel wil ondersteunen, ga dan naar de website en bekijk de sponsorpakketten. Maar ook sponsoring in natura is uiteraard mogelijk. Stuur een e-mail naar sponsoring@beekvliet200.nl voor vragen of als je een gesprek wilt over de mogelijkheden.

Ook via e-mail en de sociale media (met name via Facebook: Beekvliet200) zul je de komende maanden op de hoogte worden gehouden over de activiteiten. Ik wil je vragen om berichten op Facebook en Twitter te delen, zodat zoveel mogelijk oud-Beekvlieters op de hoogte zijn van de komende bijzondere reünie.

Ik wens je een grandioos jubileumjaar!

Martijn van Hulst (1986)

Voorzitter NMI

Hoe is het toch met....Willemien van Ansem?

Van gymjuf naar zingende kunstenaars.

Willemien van Ansem

Dat een docente lichamelijke vorming veel meer in haar mars heeft dan gymles geven, bewijst oud-docente Willemien van Ansem zeer zeker. Als Helmondse geboren, woont ze nu als creatieve en zingende oma in een gemeedelijk dorpje in Overijssel.

Welke periode gaf u les op Beekvliet?

“Van 15 november 1972 tot einde schooljaar 2006. Mijn man ging dat jaar met pensioen en we kozen ervoor om samen te stoppen. Dat jaar hebben we ook Brabant verlaten en zijn in Overijssel gaan wonen.”

Van Brabant naar de provincie Overijssel?

Lachend legt Willemien van Ansem uit: “Ons huis in Den Dungen werd veel te groot voor ons tweetjes. We hadden nog niks op het oog toen we het te koop zetten. Maar tot onze verbazing werd het huis heel snel verkocht. We zaten in de Ardennen voor ons jaarlijks gezinsuitje, toen onze middelste dochter uit Zwolle een krant bij zich had waarin een huisje op een vakantiepark te koop werd aangeboden. Dat leek ons wel leuk voor tijdelijk. En zo zijn we terecht gekomen in Dalfsen. Ook een klein dorp, en waar we het erg naar onze zin hebben.”

Hoe bent u als docent op Beekvliet terechtgekomen?

“Ik gaf les in Nijmegen op de Eerste Nijmeegse Huishoudschool, maar woonde in Den Bosch;” legt Willemien uit. “Toen er voor een paar uur een kleine vacature kwam op Beekvliet heb ik daarop gesolliciteerd. Leuke school, in de buurt en goed te combineren met Nijmegen. Op de huishoudschool zat de gymzaal onder het gebouw. De buitenvelden op Beekvliet waren daarna een verademing!,” blikt de oud-docente terug. “Uiteindelijk heb ik twee jaar les gegeven in Nijmegen, en verder alleen op Beekvliet.”

Had u ook neventaken naast docente lichamelijke opvoeding?

“Ja. Vanaf 1992 verzorgde ik in eerste instantie samen met Sjeff Smolders de gymlessen. Een aantal jaren later ben ik ook trainingen ‘omgang met faalangst en examenvrees’ gaan geven en ‘sociale vaardigheden’. Beekvliet was destijds één van de eerste scholen die daarmee begon. Verder was ik mentor van klas 1 en 2, vertrouwenspersoon en deed leerlingbegeleiding op mentaal vlak. Daarnaast heb ik veel reizen begeleid. Vanaf 2004 coachte ik docenten, met name de nieuwe leerkrachten.”

Waarom gaat een gymlerares faalangsttrainingen geven?

“Nou, dat is eigenlijk zo bij mij terecht gekomen,” vertelt Willemien enthousiast.

“Ik had altijd goed contact met de leerlingen. Daarom ben ik in 1995 een cursus NLP gaan volgen in Utrecht voor het begeleiden van leerlingen op school. Ik heb ooit nog een pestprotocol opgesteld voor Beekvliet,” herinnert ze zich. “Ik gaf de trainingen samen met Edwin Leijten (red. wiskundedocent) en later nog even met Kees Wintermans (red. oud-docent maatschappijleer) ”.

Was u destijds de eerste vrouwelijke gymdocente op Beekvliet?

“Ja,” stelt de oud-sportjuf kordaat vast. “Sjef Smolders was er gymdocent. En nadat het gymnasium opengesteld werd voor leerlingen van buiten kwamen er ook meisjes op school. In die tijd werden de lessen voor jongens en meisjes zo veel mogelijk gescheiden, dus werd er een vrouwelijke gymdocent aangenomen.”

“Ik was destijds de derde of vierde vrouw op Beekvliet,” herinnert Willemien zich nog. “Sineke Pollman en Toos van Veen liepen daar al rond. Ik heb de manencultuur als prettig ervaren.” Lachend: “Ik ben ook altijd al een jongensachtig meisje geweest.”

Was er ook verschil tussen de gymlessen voor jongens en meisjes?

“Nee, niet echt,” licht Willemien van Ansem toe. “In het begin op het oude internaat kwamen de meisjes mondjesmaat. Ik gaf dan ook maar 3 of 4 uur les per week. De gymlessen waren gesplitst voor jongens en meisjes voornamelijk omdat het gymlokaal te klein was. En zo kregen de meisjes een eigen gymjuf. De lesinhoud verschilde niet echt met die voor de jongens. De jongens voetbalden meer en de meisjes kregen ritmische gymnastiek.” De oud-docente verklapt dat die ritmische gymnastieklessen wel eens fout gingen. “Mijn ritmegevoel liet me namelijk wel eens in de steek hoor.”

Willemien van Ansem tijdens haar favoriete sport wandelen.

Kon u veel eigen inbreng geven aan de gymlessen op Beekvliet?

“Ja hoor. We zijn altijd een goed team geweest. Toen het leerlingenaantal toenam, kwamen Christ van de Noort en Mechelien Peters Rit ons versterken,” vertelt Willemien”. Samen hebben we veel sportdagen en andere evenementen georganiseerd. Later, toen we meer tijd aan andere schoolse zaken gingen besteden, kwam Joris van de Cammen erbij. Bij het samenstellen van het lesplan en andere zaken had ieder zijn inbreng.”

Wat was uw favoriete sportseizoen, binnen of buiten?

“Ik vond het buitenseizoen erg prettig. Op het oude Beekvliet was het binnen behelpen door de kleine ruimte met veel ramen, maar buiten een paradijsje voor gymlessen,” legt de oud-gymdocente uit. “Op de huidige locatie is het zowel buiten als binnen fantastisch. Ik gaf liever spel en atletiek buiten dan turnen binnen.” Op mijn vraag waarom meisjes en jongens gesplitst werden antwoordt Willemien van Ansem: “In de lagere klassen kunnen meisjes en jongens samen goed les krijgen. Maar zo rond hun 13e, 14e en 15e jaar worden jongens fysiek sterker en kunnen zich minder beheersen. Met name de wat angstigere en motorisch wat minder presterende meisjes houden zich dan rustig op de achtergrond. Dat verschil tussen jongens en meisjes is moeilijk te sturen tijdens de gymlessen. In de hogere klassen zie je dan weer het besef ontstaan bij de leerlingen dat er verschil bestaat en gemengde klassen zijn weer beter les te geven.”

Beoefent u zelf nog een sport?

“Zeker, ik ben lid geworden van de golfclub in Ommen. Het is een echte uitdaging!” stelt Willemien enthousiast vast. “Ik vind het een moeilijk spel, erg technisch en het eist veel concentratie. Daarnaast wandel en fiets ik nog graag. Van huis uit ben ik een bergsporter,” legt de voormalige gymlerares uit. “Vanaf mijn 22e tot mijn 40e jaar heb ik veel vierduizenders beklommen, zoals de Monte Rosa in Italië, de Puncta Gnifetti en de twee bulten Castor en Pollux. Vanwege knieproblemen ben ik met bergbeklimmen helaas moeten stoppen.”

Viel het afscheid van Beekvliet u zwaar?

“Ja. Als je zo lang op de zelfde school les geeft, mede omdat je de omgang met jonge mensen zo prettig vindt, de goede sfeer en het contact met je collega’s, dan valt er wel iets weg,” verklaart de oud-docente. “Ik mis echter zeker niet: het voorbereiden van lessen, de vergaderingen, het organiseren van sportdagen etc. en het reizen van het laatste jaar. Ik ben in januari 2006 in Dalfsen gaan wonen en ben dat laatste half jaar met het openbaar vervoer naar Beekvliet gekomen.”

Wat zijn zoal de dagelijkse bezigheden van een gepensioneerde docente lichamelijke oefening?

“Tijd blijkt gauw gevuld te zijn,” constateert Willemien. “Ik heb 3 kinderen en in middels 7 kleinkinderen tussen 10 en 3 jaar waar ik graag dingen mee doe. Ik speel

golf en ik bridge, wat veel tijd kost. Verder heb ik nu tijd voor dingen waar ik vroeger veel belangstelling maar geen tijd voor had. Zo zit ik in een schildergroep en ook in een beeldhouwgroep. Ik heb een klein atelier waar ik veel te vinden ben,” somt de creatieve juf op. “Zingen doe ik graag, dus nu ben ik lid van een vocaal ensemble. Ook trek ik er regelmatig op uit voor een mooie wandeling of fietstocht. Met nog wat dingen voor de Dalfser gemeenschap zijn mijn dagen dus erg gevuld”.

Waarom gaat een gymdocente zingen?

“Op Beekvliet speelde ik wel eens mee in het schooltoneel,” vertelt de veelzijdige Willemien. “Twee keer heb ik in de rol van ‘mama’ in de musical Recht een solozang gehad. En dat vond ik eigenlijk wel heel leuk. Nu zing ik dus alt in een 16-koppig vocaal ensemble. We zingen met name klassieke muziek en à capella. Een paar keer per jaar treden we ook op. We oefenen bijvoorbeeld nu voor de nachtdienst met kerstmis in de Grote Kerk in Dalfsen”.

Als u geen leerkracht was geworden, maar topsporter, in welke tak van sport zou dat dan zijn?

“Eigenlijk was ik niet iemand die ergens in uitblonk. Ik was overal redelijk in en dan is het moeilijk kiezen. Ik denk ook niet dat het leven van een topsporter bij me gepast zou hebben,” stelt creatieve oud-docente vast. “Als ik überhaupt een keuze zou hebben gehad dan zou het bij spel softbal zijn, atletiek de sprint , zwemmen de schoolslag en turnen de springnummers.”

Hoe bent u dan toch tot de keuze gekomen om sportlerares te worden?

“Op de middelbare school waren de gymlessen erg leuk. Ik had een goed contact met mijn gymjuf en al in klas 3 had ik het idee “dit wil ik later ook doen!”

Welke les kunt u aan de huidige gymdocenten meegeven?

“Kijk naar het kind. Zorg dat iedereen aan zijn trekken komt en plezier in het bewegen houdt, zodat ze later iets aan sport blijven doen.”

Wat is uw leukste herinnering aan Beekvliet?

“Ik heb heel veel goede herinneringen aan Beekvliet,” blikt Willemien van Ansem terug. “De leukste: het met leerlingen op stap zijn, Luxemburg, zeilen, skiën, sport uitwisselingen, Provence, buitenland stages. Maar ook de tijd dat mijn 3 kinderen tegelijk op Beekvliet zaten. Dat gaf thuis een grote gemeenschappelijke deler, die overigens ook wel eens te ver ging, althans volgens mijn man. Hij zei dan met een lach: “En nu wil ik vandaag niets meer over Beekvliet horen!”

Met dank aan Willemien van Ansem

Mirjan Boot-de Werd (1988)

Beekvliet, achteraf gezien

Ik vond het hartstikke leuk, toen mij in het voorjaar werd gevraagd om een stukje te schrijven voor het reünistenblad Tempora Nostra. Ik zal hieronder terugblikken op mijn fantastische tijd op Beekvliet.

Alweer 14 jaar geleden, in 2000, fietste ik voor de eerste keer naar “de grote school”, spannend! Ik was blij dat Beekvliet een relatief kleine school is waardoor de overstap voor mijn gevoel minder groot was. Het bleek ook zo te zijn, een kleine gezellige school waar iedereen elkaar kent en je geen nummer bent. Ik leerde al snel nieuwe mensen kennen op het kamp wat in het eerste jaar werd georganiseerd, fijn want na dat jaar verliet helaas mijn vriendin van de basisschool Beekvliet.

Ilse Spierings

Bijzondere momenten

Ik heb veel mooie momenten meegemaakt waaronder de schoolfeesten, de gala's, het Luxemburgkamp. Pfoe.. wat was dat kamp zwaar met een grote rugtas elke dag van camping naar camping lopen, op kleine campingstelletjes koken en het was elke keer maar de vraag wat voor tent je aantrof. Bij de eerste camping

Gala v.l.n.r. Ilse, Robin, Gabrielle en Helen

kreeg je de opdracht een tent op te zetten...te weinig haringen...kromme haringen, een uitdaging!

De laatste nacht vergeet ik niet, blijkbaar had de groep die de tent op moest zetten onvoldoende haringen gehad waardoor ik rond 5.00u wakker werd en bemerkte dat ik onder het zeil van de tent door was gerold en in het natte gras lag! Gelukkig de laatste dag want mijn slaapzak was ook helemaal nat.

Buitenlandse ervaringen

Dan niet te vergeten de uitwisseling, we gingen met een gezellige groep naar Duitsland waar ik bij mijn uitwisselingstudente Anika verbleef en werkervaring op deed in een Duitse apotheek. Elke avond met de hele groep gezellige dingen doen, film kijken, spelletjes doen en zelfs het Duitse uitgaansleven leren kennen.

Het hoogtepunt van mijn Beekvliettijd was toch wel de Romereis, geweldig mooi om een beeld te krijgen van wat je bij Latijn leert over oud-Rome. Elke avond Italiaans eten en daarna gezellig met z'n allen op de Spaanse trappen zitten en napraten over de gezellige dag. De zes jaren zijn voorbijgevlogen toen de LSD aanbrak, gelukkig hadden we prachtig weer! Er was van alles te doen, er is die dag vooral heel veel water vergooid!

Na de examenreis met 3 vriendinnen naar Malta naderde de uitslag van de eindexamens, spannend! Ik werd gebeld door dhr. Puttiger; ik kon

Romereis v.l.n.r. Dhr. Essens, Marlou, Gabrielle, Robin, Ilse Janny, mevr. Lommen en op de voorgrond Merel

Ilse Spierings aan het werk...

kiezen voor een VWO-diploma of mijn Engels herkanen om toch Gymnasium geslaagd te zijn. Ik had niet voor niks 6 jaar gymnasium gedaan dus herkanste ik mijn Engels en gelukkig met goed resultaat!

Ik was 18, en vroeg me af: wat vind ik leuk? Geen duidelijk idee... Ik startte met organisatiewetenschappen aan de universiteit van Tilburg. In de loop van het eerste jaar kwam ik er steeds meer achter dat dat toch niet "mijn ding" was, ik zag mezelf niet als iemand die op kantoor zit, ik wilde met mensen werken!

Een goede keuze

Ik besloot te starten met orthoptie, een specialisatie in de oogheelkunde waarbij je kijkt naar de samenwerking van de ogen. Je behandelt onder andere kinderen met een lui oog, scheelzien, brilsterkte-afwijkingen en volwassenen met dubbelbeelden. Ik vond het superleuk, oogheelkunde interesseerde me zo erg dat ik besloot na mijn eerste jaar ook met optometrie te beginnen. Hierbij kijk je naar de gezondheid van de ogen. Een supercombinatie, het was een zware tijd: twee opleidingen tegelijk maar na vijf jaar studie heb ik beide diploma's behaald. Momenteel werk ik in het St. Anna ziekenhuis in Geldrop, 3 dagen als optometrist en 2 dagen als orthoptist waar ik ook de oud-Beekvlieter Peter van Overbruggen ontmoette, die me vroeg om dit stuk te schrijven. Wat een kleine wereld! Verder werk ik momenteel nog op zaterdag in de optiekzaak waar ik al 5 jaar in dienst ben.

Ik vond het heel leuk om een bijdrage te mogen leveren aan deze uitgave en wens al de geslaagden heel veel succes met hun vervolgopleiding!

Ilse Spierings (2006)

Huidig Beekvliet in de pers

De afgelopen periode is Gymnasium Beekvliet weer regelmatig in het nieuws geweest. Omdat we reinisten graag op de hoogte houden van ontwikkelingen van het huidige Beekvliet, geven we een verkorte impressie van enkele berichten uit de pers.

Bolleboos Gestel naar Argentinië

Björn Johannesson (15) uit de derde klas van Gymnasium Beekvliet in Sint-Michiëlgestel is vorige week derde geworden bij de nationale finale van de Junior Science Olympiad. In december mag hij Nederland vertegenwoordigen tijdens de internationale finale in Mendoza in Argentinië. (...) Samen met zijn klasgenoten volgde Björn extra lessen op school in natuurkunde, scheikunde en biologie om zich goed voor te bereiden op de voorselectie in april. (...) Björn gaat nu hij eerst vakantie vieren. Daarna zal hij zich gaan voorbereiden op de internationale finale. “Ik ga me dan verdiepen in alle stof en zal nog meer extra lessen gaan volgen. Dan maak ik denk ik best een goede kans”, aldus Björn Johannesson.

Bron: Brabants Dagblad 30-6-2014 door Fiona Waddell

‘Knock Out is een ervaren pony. Ik heb veel van hem geleerd’

Het paardenblad Hoefslag riep Knock Out vorig jaar uit tot meest bijzondere eventing pony van Nederland. Knock Out heeft dan ook al vijf Europese kampioenschappen gelopen en heeft meerdere Nederlandse kampioenschappen op zijn naam staan. Maar zijn ruiter Levi Driessen (15) uit Esch is ook niet mis. Levi is drie keer Nederlands kampioen geworden en haalde met zijn eventingteam op het EK in 2012 brons. Op 30 juli doet hij samen met Knock Out voor de tweede keer mee aan het EK voor pony's in Ierland. (...) Trainen, jezelf verbeteren en presteren is wat Levi trekt aan de paardensport en trainen doet hij veel. Dat is best zwaar, want Levi zit ook op gymnasium Beekvliet. (...)

Bron: Brabants Dagblad 16-7-2014

Gestel krijgt eigen roeiclub

Gestelaar Harald Bloks wil in zijn eigen dorp een roeivereniging oprichten. (...) Juist dan viel het hem op dat het stuk De Dommel van Gestel tot Den Bosch een heerlijk te roeien recht stuk rivier is. Al rondvragend in Gestel peilde hij de belangstelling voor een nieuwe roeivereniging. “En die is best groot. Ook mensen die eerder gestopt zijn met roeien, willen best opnieuw beginnen. En dan heb je nog de studenten van Gymnasium Beekvliet. Drie groepen die nu hier roeien (in totaal twaalf man) komen daar vandaan”, weet Bloks.

Bron: Brabants Dagblad 20-09-2014 door Marcel Linssen

Drie jubilarissen bij Gymnasium Beekvliet

Vele oud-leerlingen zullen de hieronder genoemde personeelsleden kennen, want ze zijn al 25 jaar op school werkzaam.

Gymnasium Beekvliet in Gestel vierde deze week dat drie personen 25 jaar in dienst zijn, onder wie conciërge Frank Heesakkers (53) uit Rosmalen. Hij is het gezicht van de school, vaak de eerste die je tegenkomt als je er binnenloopt. En wie de school belt, hoort bijna altijd als eerste zijn stem. Heesakkers is ook de man die nagenoeg alle leerlingen kent; hij ziet ze vanuit zijn 'hok' binnenkomen. En wie met een leuke fietsband op school aankomt, kan stevast bij Heesakkers terecht. Bijna altijd is dan na schooltijd die band geplakt.

Docent Nederlands Marc Huijbrechts (54) is al zeventien jaar ook afdelingsleider onderbouw. In die hoedanigheid heeft hij het meest te maken met leerlingen die wat in de knoei zijn gekomen. Huijbrechts, uit Son en Breugel, weet veel van (vooral Vlaamse) literatuur. De laatste jaren geeft hij weer meer les omdat hij kennis delen toch een van de leukste bezigheden vindt. Hennie van Aken (47) uit Berlicum is als technisch onderwijs-assistent al 25 jaar betrokken bij de biologielessen. Ze staat bekend om haar accuratesse en kweekt jaarlijks vliegen waarmee de leerlingen later proefjes mogen doen.

Bron: Brabants Dagblad 26-09-2014

Gymnasium Beekvliet is nu een Econasium

Na het 'technasium' is nu ook het 'econasium' toegevoegd aan de 'gymnasiale' varianten.

Gymnasium Beekvliet is een van de twaalf middelbare scholen in Brabant die zich Econasium mogen noemen. Op een Econasium kunnen leerlingen met een wiskundeknobbel en interesse in economie extra lessen volgen naast hun reguliere lespakket. Die lessen moeten een uitdaging vormen en meteen een goede voorbereiding zijn op een economische studie.

De leerlingen worden, als ze voor deze extra lessen slagen, toegelaten tot alle economische studies aan de Tilburg University. Leerlingen worden hiervoor door de school zelf geselecteerd.

Bron: Brabants Dagblad 22-10-2014

Als het schoolreisje kopzorgen geeft

Steeds meer ouders klagen over (te) dure schoolreisjes; ook ouders van Beekvlietleerlingen is om hun mening gevraagd.

(...) “Scholen onderschatten de financiële problemen van veel ouders”, zegt ook Nancy Kivits, moeder van vier kinderen. Haar oudste dochter zit op gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel en gaat op schoolreis naar Griekenland. “Dat kost 750 euro. Met zakgeld, eetgeld en verzekering zijn we zeker 1000 euro kwijt. Mijn man is accountant; ikzelf heb een parttime baan als boekhoudster. Mijn kinderen komen niks tekort. Maar ook wij moeten keuzes maken. Van het geld voor die schoolreis hadden we met het gezin op vakantie gewild; die kans is nu verkeken. Onze dochter thuis houden is geen optie. De school liet weten dat de reis meetelt voor haar eindexamen. Dus...” (...)

Bron: Brabants Dagblad 25-10-2014 door Frans van Halder

Gestelse Iris over rode loper naar première

Het waren niet alleen filmsterren die over de rode loper schreden van Pathé Tuschinski in Amsterdam. Ook Beekvlietleerling Iris van Oosterhout was uitgenodigd voor de première van de film ‘dansen op de Vulkaan’ (...). Zoals al eerder in TN vermeld, lijdt ze aan een stofwisselingsstoornis die haar extreme beperkingen geeft. Ze is echter ook hoogbegaafd en haar filmpje, dat ze in 2012 maakte voor haar maatschappelijke stage is uitgemond in een echte bioscoopfilm, vanaf 30 oktober te zien in alle bioscopen. Opbrengsten van de bioscoopkaartjes gaan naar de Stichting Stofwisselkracht.

(...) Of dat niet alles is, was ze ook te gast bij RTL Late Night van Humberto Tan om over haar ziekte te vertellen. (...) “Deze film geeft een gezicht aan de ziekte en wellicht ook meer begrip,” legt Iris uit.

Bron: Weekkrant de Meijerij 29-10-2014 door Wendy van Lijssel

Oud-Beekvliefers in het nieuws

Regelmatig komt de redactie van *Tempora Nostra* oud-Beekvliefers van uiteenlopende schoolgeneraties tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen of van internetsites. De redactie maakt steeds een selectie van interessante informatie uit de publicaties; deze keer een wat kleinere verzameling persberichten over nationaal én internationaal bekende oud-leerlingen.

Winy Maas ontwerpt Markthal in Rotterdam

De eerste vershal in Nederland is gebouwd in Rotterdam en ontworpen door oud-Beekvlieter Winy Maas, die eerder de veelbesproken Glazen Boerderij in zijn geboortedorp Schijndel ontwierp.

Stockholm, Barcelona, Istanbul, Kopenhagen, bijna iedere wereldstad heeft een overdekte foodmarkt. Rotterdam heeft er binnenkort ook een. De wanden en het plafond worden voorzien van bijna 4500 aluminium platen met een print erop. Samen vormen de platen een enorm kunstwerk van bloemen, groenten, broden, fruit en vissen; producten die straks in de Markthal te koop zullen zijn. Daarmee vertoont het gebouw een opvallende overeenkomst met de Glazen Boerderij in Schijndel. Dat is geen toeval. De Markthal in Rotterdam is, net als de 'boerderij' op de Schijndelse Markt, een ontwerp van de in Schijndel geboren architect Winy Maas.

De Markthal in Rotterdam

Ook het gebouw op de Markt in Schijndel heeft een 'schil', in dit geval bestaande uit glasplaten die voorzien zijn van prints. De afbeeldingen bevatten elementen van boerderijen zoals ze vroeger in de omgeving van Schijndel te vinden waren.

Bron: Brabants Dagblad 8-4-2014 door Sylvia van de Ven en Ad Rijken

Pluk pakt de zaal met gemak in

Oud-Beekvlieter Diederick Ensink (examen 1988) werkte mee aan een positief gerecenseerde jeugdtheaterproductie. Theater Familie/Senf Theaterpartners pakt een zaal met kinderen in door een vrolijk, zogenaamd geïmproviseerd toneelstuk Pluk van de Petteflet.

Acteur Stijn Westend is goud waard in de nieuwe voorstelling Puk van de Petteflet. (...) Zijn verbazing bij aanvang, over een zaal vol publiek, komt verrassend echt over. (...) Met zijn muzikale collega Diederick Ensink en Cystine Carreon besluit hij van de nood een deugd te maken en het rommelige toneel om te bouwen tot een creatief decor voor Pluk.

Bron: Volkskrant 23-5-2014 door Annette Embrechts

Nieuw theater aan de Parade in Den Bosch als 'mooie, maar complexe uitdaging'.

Winnie Maas krijgt – na Schijndelen Rotterdam – weer een Brabants project: zijn architectenbureau is een van de geselecteerde kanshebbers om een nieuw theater aan de Parade te ontwerpen.

(...) Het bestuur van het Theater aan de Parade had met lede ogen aangezien hoe de Bossche politiek het niet eens kon worden over een locatie voor een nieuw theater. Dan maar proberen of een nieuwbouw mogelijk is op de plek van het huidige Theater aan de Parade, was hun gedachte. (...) Het is bekend dat in de stad veel twijfels zijn over de locatie voor een veel groter theater. Die twijfels zijn ook terug te vinden in de gemeenteraad, waarin vrijwel de voltallige oppositie tegen de plek is. De verkiezingen op 19 november zullen moeten uitwijzen of er een meerderheid vóór dit plan blijft. "Ik heb er echt vertrouwen in dat een nieuw theater inpasbaar is", vervolgt Weyers. (...) Schijndelaar Winy Maas van het gerenommeerde architectenbureau MVRDV uit Rotterdam is maar wat blij dat hij aan de slag kan voor Den Bosch. "Een heel mooie opgave", vindt Maas het.

(...) MVRDV gaat de klus in Den Bosch samen met Diamond Schmitt Architects uit Rotterdam doen. Maas: "Zij hebben meer ervaring dan wij op het gebied van theatertechniek." (...) De vijf geselecteerde bureaus moeten hun ontwerp in december klaar hebben. Begin 2015 kiest een selectiecommissie de in haar ogen beste twee ontwerpen. Als alles mee zit volgt de gunning voor een nieuw theater in het eerste kwartaal van 2016. Volgens het gunstigste scenario zou het nieuwe

theater dan in 2020 de deuren kunnen openen. Of het uiteindelijk echt zover gaat komen, wordt pas duidelijk na de komende verkiezingen. Een nieuwe gemeenteraad kan een streep zetten door het nieuwbouwplan. Architect Maas rekent erop dat een nieuwe gemeenteraad niet van koers verandert. “Ik hoop dat Den Bosch zijn knieën recht kan houden.”

Bron: Brabants Dagblad 27-06-2014 door Robèrt van Lith

Hoe zwart moet Zwarte Piet zijn? Net zo bruin wellicht als de koning uit de Goirlese jeugd van Ineke Strouken

Ineke Strouken, directeur volkscultuur en immaterieel erfgoed, ‘de nationale hoeder van dynamische tradities en rituelen’, vertelt in een interview in het BD dat haar cultureel enthousiasme te danken is aan een oud-Beekvlieter, Willy Knippenberg.

(...) De directeur van het Nederlands Centrum voor Volkscultuur en Immaterieel Erfgoed zucht. En ze geeft het toe: “Natuurlijk heeft die hele Zwarte Pietendiscussie mij persoonlijk geraakt. Ik heb minstens drie keer op het punt gestaan ermee te stoppen. Duizenden scheldmails. ‘Kutwijf’ was wel het minste. Doodsbedreigingen ook. Iemand die de hele Eerste en Tweede Kamer een mail stuurde met de oproep mij onmiddellijk te ontslaan. Maar ik kreeg ook van de andere kant op m’n kop, als ik uit probeerde te leggen dat achter het sinterklaasfeest echt geen racistische motieven schuilgaan.” (...)

(...) Misschien verwachten mensen van een directeur van het Nederlands Centrum voor Volkscultuur en Immaterieel Erfgoed dat juist zij Zwarte Piet niet wil veranderen? “Dat is het grote misverstand: tradities veranderen nu eenmaal. Weet je waarom Sinterklaas verreweg het populairste feest in Nederland is gebleven? Omdat hij en zijn pieten zulke dynamische types zijn. In de negentiende eeuw was Sinterklaas nog een boeman: hij kwam de kindjes opvoeden. De onderwijzer Jan Schenkman, een zeer vooruitstrevend man, voegde er niet alleen een stoomboot aan toe, maar ook een zwarte knecht in kledij uit de Gouden Eeuw. Die Zwarte Piet ging stoute kinderen mee naar Spanje nemen, maar dat doet hij al lang niet meer. Hij is nu jolig en vrolijk geworden. En Zwarte Piet is ook lang niet meer zo onderdanig aan Sinterklaas. Hij is zich meer en meer als de manager van Sinterklaas gaan ontwikkelen. (...)

Waar komt dat cultureel enthousiasme vandaan?

“Het zat er in elk geval al vroeg in. Ik was een jaar of elf toen Willy Knippenberg vanuit Sint-Michiëlsgestel in Goirle een lezing kwam houden voor de heemkundekring. Daar wilde ik per se naartoe. Het ging over hekserij. Vond ik verschrikkelijk interessant. Knippenberg beschouw ik ook echt als mijn grote inspirator, al heb ik ook veel van huis uit meegekregen.

Bron: Brabants Dagblad 4 september 2014 door Tom Tacken

De kweekvijver van Juve ligt in Den Bosch

Oud-Beeckvlieter Maarten de Gruyter, voorzitter FC Den Bosch, wordt geïnterviewd over een bijzondere transfer.

(...) En weer was er opmerkelijk transfernieuws uit Den Bosch. De plaatselijk eerste divisieclub maakte gisteren de komst van Elvis Kabashi bekend, de derde speler die dit seizoen op huurbasis van Juventus overkomt. Een paar dagen eerder deed Edoardo Ceria, een van die andere huurlingen uit Italië, al van zich spreken door in het met 2-0 gewonnen duel tegen VVV beide treffers voor zijn rekening te nemen. De opmerkelijke samenwerking tussen beide clubs kwam tot stand dankzij FC Den Bosch-voorzitter Maarten de Gruyter, die persoonlijke contacten op bestuurlijk niveau binnen Juventus heeft. Die sprak hij een jaar geleden aan nadat hij voorzitter van Den Bosch werd, waar hij door financiële problemen creatief te werk moest gaan. Samen met technisch directeur Fred van der Hoorn ging hij bij Juventus kijken, in eerste instantie gewoon uit nieuwsgierigheid. De twee spraken er met verschillende mensen binnen de Italiaanse club en bezochten ook enkele jeugdwedstrijden. De nadere kennismaking beviel goed, en hierna behielden ze contact met hun collega's uit Turijn. Tijdens dit voorjaar kwam een delegatie van Juventus ook naar Den Bosch. Daar werd voor het eerst over een samenwerking gesproken, vertelt De Gruyter. „Ze kwamen toen om de stad, het stadion en de faciliteiten te bekijken. We hebben ze een hele presentatie gegeven, en dat sprak ze allemaal aan. Hierna zijn we nog een paar keer naar Italië geweest, onder meer op een jeugdtoernooi in Rimini.”

(...) Het Nederlandse voetbal heeft als opleidingsland een positieve uitstraling en volgens De Gruyter ziet Juventus talenten momenteel liever in Europa aan het werk dan in de Serie B, het tweede niveau in Italië. „De faciliteiten bij Den Bosch – en de eerste divisie in het algemeen – zijn beter dan in de Serie B. En Juventus ziet ook dat jonge spelers hier een kans krijgen. In de Serie B zetten clubs toch eerder oude spelers in het elftal.” (...)

Als het goed uitpakt kan Den Bosch in de toekomst wellicht meer spelers op huurbasis krijgen. En misschien dat dan op meer terreinen kan worden samengewerkt. De Gruyter: „We moeten eerst kijken of de samenwerking op sportief gebied bevalt. Misschien dat we dan in de toekomst ook eens op marketing of commercieel gebied wat van hun kunnen gaan leren.” (...)

Voor Den Bosch speelt de financieel precarie situatie een rol. De Gruyter: „Je wordt inventiever. Vandaar dat we die samenwerkingen zijn aangegaan. En dat is ook heel goed voor onze uitstraling.” (...)

Bron: NRC Handelsblad 20-8-2014 door Arthur Renard

Een historisch gezelschap

Frans Bijsterveld heeft slechts enkele jaren op Beekvliet doorgebracht. Zijn relaas over die bewogen periode staat elders in TN. In oktober was hij met enkele oud-collega's weer terug in zijn oude werkomgeving van de krant. Het ED deed daarvan verslag.

Het was een prachtig gezelschap dat een week geleden de burelen van het ED op wandelde. Jasper van der Schoot, Frans Bijsterveld, Cas van Houtert, Peter Daalder, Joep van der Hart. Bij wie het ED al langer leest, gaat wellicht een belletje rinkelen: het waren de oud-hoofdredacteuren en oud-adjunct-hoofdredacteuren van het Eindhovens Dagblad. In totaal zeker twee eeuwen krantengeschiedenis zat daar aan de jaarlijkse lunch. Sommige leden van het gezelschap waren het ED ooit binnengestapt toen het nog 'Eindhovensch' Dagblad heette. 'Schoot' zoals zijn oud-collega's hem noemen, wees op de voorpagina aan de muur, die getuigde van de moord op Kennedy. 'Die heb ik nog gemaakt.' Pas op: de heren mochten dan enigszins op leeftijd zijn, gedateerd was het gezelschap bepaald niet. Computer en iPad hadden net zo weinig geheimen voor hen als de papieren krant die ze uiteraard nog altijd – en grondig – lezen. Over tafel gingen heldere ideeën over hoe het ED kansen kan grijpen in het veranderende medialandschap, en scherpe analyses van wat er in de wereld en de regio speelt.

Het was niet alleen een groot genoegen om dit gezelschap – onder wie mijn eigen vader – binnen te hebben. Wie zichzelf wil kennen, moet weet hebben van zijn verleden. Tot op de dag van vandaag wordt de krant die voor u ligt mede bepaald door keuzes die voorgangers hebben gemaakt. (...)

Wie net als het ED zoekt naar wegen om ook in de toekomst een rol te kunnen spelen, heeft onmiskenbaar last van zijn verleden. We zijn nu eenmaal exponenten van een wereld die achter ons ligt en het is altijd moeilijk om gewoonten en verworvenheden achter je te laten. Maar het is ook goed om je af en toe te realiseren wat de kracht en de waarde van je verleden is: daar werd een fundament gelegd waar we tot op de dag van vandaag op bouwen.

Bron: Eindhovens Dagblad, zaterdag 4-10-2014 door Cas van Houtert, adjunct-hoofdredacteur

Oud-Beekvlieter krijgt beurs TUE

Tom van Grinsven uit Gemonde heeft een speciale stimuleringsbeurs gekregen van de faculteit Scheikundige Technologie van de Technische Universiteit Eindhoven. Van Grinsven behaalde voor de zomer zijn diploma aan gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel. De TUE stelt jaarlijks vijftien van deze beurzen beschikbaar aan eerstejaars studenten.

Bron: Brabants Dagblad 29-09-2014

François Driessen: de 'One-Stop-Shop'- gedachte

Oud-Beekvlieter François Driessen (examen 1988) is algemeen directeur van Driessen Autogroep, behorend tot de Top-8-familiebedrijven. Er werken 387 mensen.

Een rondgang over het 40.000 vierkante meter terrein van Driessen Autogroep imponeert. Na elke deur verschaft Driessen uitleg over de dienstverlening (...) Ook heeft hij voor elke werknemer een persoonlijk woordje. Hij kent zijn mensen en dat wordt voelbaar gewaardeerd. Orde netheid en structuur regeren in en rondom het auto-imperium aan de Pieterbergweg. "Ik ben op dat soort zaken gefocust. Goed voorbeeld doet goed volgen." (...) "We streven naar 7 dagen dienstverlening in de week en dat heus niet alleen digitaal. Ook fysiek moeten we permanent paraat staan. Waarom zouden we op zondag geen proefritten mogelijk maken, 's avonds klanten thuis adviseren of een auto bij de klant thuis afleveren?"

Bron: WdeV Communicatie

Frank Heesakkers, Hennie van Aken en Marc Huijbregts

Woensdag 24 september vierde Gymnasium Beekvliet feest. De vlaggen wapperden, de leerlingen hadden er zin in, de jubilarissen straalden. Afdelingsleider onderbouw en docent Nederlands Marc Huijbregts, technischonderwijsassistent (TOA) Hennie van Aken en conciërge Frank Heesakkers zijn 25 jaar aan de school verbonden en zijn daar trots op.

Huijbregts: “Beekvliet is een fijne school. De leerlingen zijn slim en aardig. De lijntjes zijn kort. Iedereen kent elkaar.” Dat gevoel van ‘ons-kent-ons’ wordt duidelijk, wanneer de jubilarissen met hun partners langskomen bij de recreatieplas De Langspier in Boxtel, waar de onderbouwleerlingen druk bezig zijn op hindernisbanen, in kano’s en met wandelende A’s. Veel leerlingen van klas 1, 2 en 3 komen de jubilarissen feliciteren. “Even wuiven, misschien?”, grapt conciërge Heesakkers. Onder leiding van de rector gaan de drie alle sportieve activiteiten rond de plas even langs. “Niet te lang stilstaan,” maant de rector. “We moeten ook nog naar Berlicum.” Daar worden de leerlingen van de bovenbouw getraakteerd op een voorstelling van een aantal stand-upcomedians. Het is een succes. Er wordt veel gelachen. Leerling Meerten Zegers (klas 6): “Het is echt leuk. Je herkent veel. Het gaat over verliefdheid, uitgaan, studeren.”

De drie jubilarissen

In de middag gaat het feestprogramma verder voor het personeel en genodigden. Na de lunch wordt de marmeren plaat onthuld waarop de namen van de drie jubilarissen gegraveerd staan. De zwarte platen hangen in het studiehuis, waar de leerlingen zelfstandig studeren. Speciaal voor Van Aken, Heesakkers en Huijbregts is er een derde gekomen. Er was geen plek meer op de eerste twee platen. In de speeches en liedjes tijdens het officiële middagprogramma klinkt veel waardering door voor de jubilarissen. Conciërge Frank Heesakkers wordt getypeerd als degene die eigenlijk de regie voert over de hele gang van zaken op Beekvliet. “Het is Frank en de rector. In die volgorde.” En hij wordt erg gewaardeerd door de leerlingen: “Wat Frank jou leert, blijft wel hangen,” aldus een oud-leerling. TOA Hennie van Aken wordt geroemd om haar toewijding. Zij is ‘van de beestjes’ en zorgt ervoor dat er voor de practica bij biologie voldoende fruitvliegjes, vlooiën of kuikens zijn. Zoals het docentenkoor zingt: “Hennie zie je nooit op hakken, wel met wandelende takken.” Afdelingsleider en docent Nederlands Marc Huijbregts ten slotte wordt geprezen om zijn geduld en rechtvaardigheidsgevoel. De man met een enorme passie voor literatuur en poëzie. Maar ook de man die “de uitgestuurde lieden” de veeg- en taakstraffen oplegt. Een laatste lied, een laatste proost. Het is tijd voor het buffet en het gezellig samenzijn met collega’s, oud-collega’s, vrienden en familie.

Tekst: Lenneke van der Burg

Hieronder de laudationes, de lofredes die tot Frank, Hennie en Marc waren gericht tijdens het jubileumfeest.

Laudatio voor Frank Heesakkers

Volgens cabaretier Paul van Vliet zijn de belangrijkste personen op een school de conciërge en de rector. In die volgorde. En op Beekvliet klopt dat wel: al 25 jaar is Frank het eerste aanspreekpunt voor onze leerlingen en hun ouders. Frank kent alle leerlingen bij naam, staat voor hen klaar, plakt hun banden, plakt pleisters, lijmt gebroken harten van de meiden die bij hem komen uithuilen. Soms moet hij een leerling even bij ‘zijn nekvel’ uit de klas plukken, maar dan heeft hij na het mopperen ook wijze raad, die vaak blijft plakken. Of met de woorden van een bovenbouwer: ‘Wat Frank jou leert, blijft wel hangen!’

En wanneer de jongens en meiden hun diploma in handen hebben, komen ze vroeg of laat langs voor een laatste gesprekje, soms met een cadeautje, zoals die muismat en ansichtkaarten die hij trots bij zijn bureau bewaart. Sommigen komen jaren later nog eens langs om een herinnering op te halen: “Weet je nog, Frank...” “En Frank weet het dan nog wel en vertelt dan zeer kleurrijk en vol grappen die talloze anekdotes.

Het mooiste wat Frank is overkomen, is wel dat zijn Beekvliet-leerlingen Frank voordroegen in een landelijke wedstrijd voor conciërge van het jaar. Daar moest veel voor gebeuren. De toenmalige schoolleiding was zelfs een tikje jaloers! Alles moesten de leerlingen op eigen kracht regelen. Met succes! Fantastisch dat die leerlingen er (bijna) allemaal ook vandaag zijn.

In de finale 'verloor' Frank helaas en werd tweede. Maar Frank is en blijft voor ons op Beekvliet nummer één. Hij is goudeerlijk, recht door zee en heeft een groot hart, niet alleen voor de leerlingen en voor hun ouders, maar vooral ook voor ons, zijn collega's.

Vandaag vieren we dat hij al ruim 25 jaar voor Beekvliet en zijn 'samenleving' klaarstaat en dat hij dat met volle overtuiging doet.

Daarom is met trots zijn naam voor de eeuwigheid aan de school verbonden en in steen gebeiteld.

*Namens het Onderwijsondersteunend Personeel,
Hans van Vorstenbosch*

Laudatio voor Hennie van Aken

25 jaar geleden kwam Hennie hier op school binnen om als technischonderwijsassistent (TOA), of toen nog amanuensis, voor biologie aan de slag te gaan. Ze kwam in het mannenbolwerk met Toon Verdonk, Gerard van Boekholt en Henk Wijnen als docenten en Jan Quekel en Hans van Vorstenbosch als collega-TOA's. Daarmee heeft ze de start gemaakt de biologiesectie en het TOA-bestand om te turnen tot een dameskransje.

Hennie regelt alles tot in de puntjes en denkt ook overal aan. We hadden het

plan opgevat om voor dit feest stiekem een foto te maken van de pentekening waarop zij zelf is vereeuwigd en toen we dat deden bleek Hennie er alvast een roos met 25 aan vastgemaakt te hebben zodat de tekening extra goed uitkomt. Zelfs daar heeft ze aan gedacht!

Hennie heeft de zorg voor alle dieren op school: ze heeft jarenlang het grote aquarium in de aula vlak bij de kamer van Henny Jansen verzorgd, maar natuurlijk ook alle dieren voor onze practica: ratten, muizen, gerbils, hamsters, kuisens, wandelende takken, guppen, axolotls, watervlooien, pekelkreeftjes, bacteriën en lest best, de fruitvliegjes. Het vliegenpracticum blijft nog steeds het meest illustratieve genetica-project. Andere scholen reageren vol bewondering naar de TOA als ze horen dat wij dit practicum nog doen; ze zijn er zelf meestal mee gestopt omdat het kweken van de vliegen zo ontzettend arbeidsintensief is - want dat gaat in de vakantie ook nog eens gewoon door. Dankzij Hennie kunnen wij hier dat practicum nog steeds doen!

Daarnaast is Hennie vaste klant bij diverse slagerijen voor het halen van bloed, harten, lever, nieren, koeienogen, of desnoods het complete ademhalingsstelsel met strottenhoofd, luchtpijp en longen. Leerlingen staan verbaasd te kijken hoe mooi roze de longen van niet-rokende varkens zijn wanneer Hennie ze met de compressor opblaast. Als het zo uitkomt draait ze desnoods een practicum alleen of neemt ze onze lessen over. Zo nodig blijft ze op haar vrije middag of komt een keer extra naar school, tenminste als ze niet al in touw is voor vluchtelingen als taalcoach.

Hennie is duidelijk naar de leerlingen. Opruimregels staan hoog in het vaandel en de brugklassers hebben dat snel in de gaten, daar zorgt ze wel voor. Het lokaal moet schoon en opgeruimd zijn!

Dit jaar moeten we haar ook eventjes delen met de sectie scheikunde, maar beste chemici, lenen mag , maar houden niet. Hennie je bent een grote steun voor ons achter de schermen, we willen je nog lang niet missen. Ik zou zeggen op naar het 40-jarig jubileum!

*Namens de sectie biologie,
Ryanne van der Heijden*

Laudatio voor Marc Huijbregts

Beste Marc,

Je bent een bescheiden mens, je zit niet te wachten op lange speeches en ik ben niet zo'n prater, dat vooraf, maar het betreft hier jouw laudatio en dan gelden andere regels. Bovendien: de Vlaamse schrijver Gilliams zei lang geleden: wie iets over een ander zegt, spreekt ook over zichzelf. Vooruit, dat risico neem ik vandaag.

Onze eerste ontmoeting vond plaats op Beekvliets parkeerplaats. Het was 1989, denk ik, ik heb een slecht geheugen voor jaartallen, en ik tref op een bloedhete middag - de mussen vallen werkelijk van het dak - een jongeman, bezig met het aantrekken van een pullover. Ik vermoedde dat jij de sollicitant Nederlands was en ik zei dat je die trui rustig uit kon laten, dat het daar veel te warm voor was, maar nee, daar kon geen sprake van zijn. Het sollicitatiegesprek dat volgde heb ik nog heel scherp op mijn netvlies: de kamer van rector Wintjes met die geweldige tafel, de rector zelf met zijn stropdas en jasje over zijn arm. Je was niet te bewegen je ook wat luchtiger te kleden: gevoel voor decorum, je hebt het nog steeds. Natuurlijk werd je benoemd, we moesten blij zijn dat je wilde komen, dat hadden we toen al in de gaten.

Dat was het begin en het had vreemd moeten lopen als we geen vrienden waren geworden. Ik noem enkele overeenkomsten:

Om te beginnen heten we allebei Marc (met een c, al weet bijna niemand dat). We hebben allebei Nederlands gestudeerd, zij het niet in dezelfde stad, maar we studeerden af in hetzelfde hoofdvak Moderne Letterkunde. We houden van dezelfde schrijvers: in de jaren '90 toen het Magnum Opus, Het bureau, van Wouter Voskuil werd uitgegeven, stonden we gebroederlijk op de stoep van de boekhandel als er een nieuw deel uitkwam. We citeren gevraagd en ongevraagd uit Willem Elsschot, Carmiggelt en houden gelijkelijk van de bekentenisliteratuur van Jeroen Brouwers; jij bent er zelfs op afgestudeerd. Maar er is meer: we zijn allebei het vijfde kind in een rij van zeven, we zijn al-

lebei erg betrokken geweest bij de laatste levensjaren en dood van onze ouders, we hebben allebei drie zonen. We woonden een tijdlang in de Berkenlaan, en hoefden alleen maar schuin over te steken.

En toen dus ook nog collega's op Beekvliet. Je was en bent een harde werker, dat ook. Je nam, vaker dan je wel eens lief was, eindexamenklassen over van zieke collega's, want invallers in de zesde klas, dat ging niet, vond je, terecht. Daarnaast nam je mondeling examens af in de vijfde klas, het part historische letterkunde, dat toen nog twaalf te lezen boeken omvatte, naast vijftien moderne in de zesde klas.

Toen de Tweede Fase van regeringswege werd afgedwongen in 1996, vond je het geen probleem dat we tijdens de Pinksterdagen een heel nieuw programma voor ons vak schreven dat nog steeds een heel goede basis is waarop veranderde omstandigheden en vernieuwde inzichten kunnen worden aangebracht.

Het was natuurlijk niet allemaal koek en ei: je werd gevraagd afdelingsleider te worden en je stemde in. Weliswaar bleek je ook die stiel uitstekend te beheersen: je hebt een heel goed ontwikkeld rechtvaardigheidsgevoel en dat kwam uitstekend van pas. Maar het haalde je tegelijkertijd voor een deel weg uit de sectie en dat was jammer.

Gelukkig ben je een geboren leraar en het is dan ook niet toevallig dat je weer aan het voorsorteren bent, terug naar de klas. Je hebt geweldig veel hart voor je vak en voor de leerling en je hebt oneindig veel geduld; een goed leraar kan niet zonder. Je gevoel voor rechtvaardigheid noemde ik al.

Een tijdlang ben ik bang geweest dat we je zouden verliezen aan een school in Eindhoven die hier niet nader genoemd hoeft te worden: je was niet erg gelukkig binnen de toenmalige schoolleiding, als je al rector of conrector wilde worden, was het moment wellicht daar. En je was net verhuisd naar Son en Breugel, het was niet heel raar om daar een omineus voorteken in te zien.

Die angst is weg: je hebt je keuze gemaakt, minder staftaken, meer lesgeven, meer met je eigen vak bezig zijn. Ik ben gerustgesteld, ik ga je meemaken als collega proximus, iemand die ik met een knipoog begrijp, die mij met een knipoog begrijpt, als een buitengewoon fijn mens, een buitengewoon fijne collega in de sectie en een buitengewoon goede vriend. Waarvoor dank!

Marc, wel gefeliciteerd met je jubileum.

*Namens de sectie Nederlands
Marc Kapteijns*

Aftrap voor Beekvliet200: sportdag voor oud-Beekvlieters

*“We zijn vier wedstrijden op rij ingedeeld, ik weet niet of we dat nog wel aankunnen.”
“Hoezo, jullie kwamen toch om te sporten?” Zomaar een korte dialoog – tussen een deelnemer en docent LO Mechelien Peters Rit – aan het begin van de activiteit die door NMI en de sectie LO van Beekvliet georganiseerd werd als opwarmertje voor Beekvliet200: een sportdag voor oud-leerlingen.*

Het was een heerlijk zonnige zaterdag, die 20e september: ideaal weer voor bijna 130 (!) oud-leerlingen om, als vanouds, superfanatiek bezig te zijn met basketbal, volleybal of voetbal. Voor iedereen waren de sportzalen en -velden van Beekvliet bekend terrein (“Erg leuk om hier weer terug te zijn!”), maar tegelijkertijd was het ook de eerste kennismaking met de recent verbouwde kleedlokalen en gymzalen en het vernieuwde basketbalveld. In de wandelgangen waren enkele jaloerse geluiden te horen: “Jammer dat het in onze tijd nog niet zo mooi was!”

De sportieve organisatie was in handen van de sectie LO – deels nog actief, deels genietend van pensioen: Mechelien Peters Rit en Sjef Smolders. Zij hadden – en dat zal geen enkele oud-Beekvlieter verbazen – een uiterst strak en zeer intensief schema in elkaar gezet, waarin elk team meer

dan genoeg gelegenheid kreeg om te sporten, en waarin er uiteraard ook rekening gehouden was met het feit dat sommige teams aan drie sporten wilden deelnemen, terwijl andere zich beperkten tot louter volleyballen of voetballen. Geen enkel punt voor deze ervaren planners!

Het duurde dan ook niet lang of er werd op acht velden tegelijk getrapt, gedribbeld en gesmasht. Het fanatisme was groot, alsof er veel meer op het spel stond dan alleen de Beekvliet-eer. Maar de spelvreugde was misschien nog wel groter: het werd een zeer sportieve dag in een bijzonder ontspannen sfeer. Zelfs in de pauzes werd er doorgesport door fanatiekelingen die wel weer eens wilden speerwerpen of verspringen. Na twaalf speelrondes – waarvan enkele teams er maar liefst elf hadden gespeeld – kon iedereen moe maar voldaan de (gloednieuwe) douches op gaan zoeken in afwachting van de prijsuitreiking. Leuk gegeven: vrijwel alle deelnemende oud-leerlingen haalden hun Beekvliet-diploma in de afgelopen tien jaar. Het enige team met echte ‘oudjes’ – relatief uiteraard, examen rond 1980 – liet echter zien dat leeftijd geen rol speelt: zij wonnen al hun volleybalwedstrijden en keerden met de hoofdprijs huiswaarts.

Na inspanning volgt ontspanning en dus werd de dag besloten met een barbecue, waar veel oude Beekvliet-verhalen boven tafel kwamen. Onder het genot van een hapje en een drankje werd er zeer gezellig – en langdurig – ‘nabeschouwd’: toen de organisatie uiteindelijk de deuren van de school sloot, was het al lang en breed donker. Over één ding was iedereen het eens: deze dag was een uitstekende opmaat naar de reünie van 3 oktober 2015.

Laat het jubileumjaar 2015 maar komen!

Patrick van Aarle (1993)

Een boek schrijf je niet uit de losse pols

Marijn Mornout

Medio oktober kreeg ik een mailtje van meneer Van Aarle, redactielid van Tempora Nostra: of ik een stukje voor het reünistenblad wilde schrijven? Natuurlijk weet ik ook wel dat de goede man eigenlijk Patrick heet in plaats van meneer, maar voor mij is het nog steeds 'meneer van Aarle', aangezien hij, toevalligerwijs, de man is van wie ik het meeste les heb gehad op Beekvliet. Nadat ik me gerealiseerd had dat ook ik met mijn 17 jaar al tot de categorie behoort die een stukje voor een reünistenblad mag schrijven, ben ik meteen op het verzoek van mijn voormalige leraar ingegaan. En zo geschiedde...

11 jaar was ik, toen ik mijn eerste stappen als 'schattige brugklasser' op Beekvliet zette. En 17 jaar was ik, toen ik als 'verstandige, evenwichtige jongeman' eindelijk dat felbegeerde papiertje in ontvangst nam. Ik was geslaagd! Maar dat was voor mij en iedereen die mij ook maar een heel klein beetje kende geen verrassing; rode vakjes op Magister waren een zeldzaamheid voor mij. (Kanttekening voor de pre-Magistergeneratie: Magister is de digitale leeromgeving waarin je onder andere je cijfers kunt inzien. Een rood vakje betekent in dit systeem een onvoldoende.) Helaas net niet cum laude, dat dan weer niet, maar wel als enige – en allereerste op Beekvliet, naar ik later hoorde – in alle vier de natuur- en maatschappijprofielen. Dit doordat ik, vanwege mijn brede interesse, besloten had een aantal extra vakken te volgen.

Ik heb dus 6 jaar op Beekvliet doorgebracht. U zult mij niet op een clichématige uitspraak à la 'Die jaren op Beekvliet waren de meest fantastische jaren van mijn leven!' betrappen, maar ondanks dat kan ik met de beste wil van de wereld niet ontkennen dat mijn jaren op Beekvliet inderdaad 6 geweldige jaren waren! Ik heb op allerlei vlakken veel geleerd en ik kijk met plezier terug op mijn middelbareschooltijd. Tot voor kort werd de missie van Beekvliet in de slogan 'Ontwikkel je talenten, verleg je grenzen, voel je thuis' gevat; en voor mij is die belofte helemaal uitgekomen!

Een van de redenen waarom de redactie van Tempora Nostra mij heeft benaderd met het verzoek een artikel te schrijven, is dat ik in klas 6 een boek heb geschreven en uiteindelijk ook daadwerkelijk uitgegeven. (Hier is ook al kort over bericht op bladzijde 15 van de april-editie van Tempora Nostra.) Na al een aantal jaren waarin ik weleens iets schreef wat uiteindelijk telkens op niets uitliep, besloot ik eind klas 5 om, als profielwerkstuk, een boek te gaan schrijven. Maar hoe heb ik dat nu uiteindelijk voor elkaar gekregen?

Laat ik eerst een 'mythe' uit de wereld helpen: een boek, of het nu een roman, een thriller of een ander genre is, dat te lang is om in één of in enkele schrijfsessies

te voltooien, schrijf je in de regel niet uit de losse pols. Er zullen ongetwijfeld schrijvers zijn die dat wel kunnen, maar die zijn zeer dun gezaaid. Het is dus nodig om, voordat je ook maar een letter van je boek op papier zet, op zijn minst een (globaal) overzicht te maken van wat er in je verhaal gaat gebeuren en wie de hoofdpersonen zijn, en wat er precies in welk hoofdstuk gaat gebeuren. Hoe langer, gecompliceerder of ingewikkelder je boek wordt, hoe meer voorbereiding er nodig is om ervoor te zorgen dat je niet vastloopt en er al schrijvende achter komt dat je nergens naartoe schrijft.

Bij mijn eerdere verhalen (die, zoals al gezegd, vroeg of laat ‘vastliepen’) was het, zo besepte ik achteraf, bij de voorbereiding fout gegaan. Zomaar gaan schrijven met enkel wat verhaallijntjes in je hoofd en een paar zinnnetjes over de hoofdpersonen bleek geen goed idee! Voor het boek dat ik als profielwerkstuk wilde schrijven, ben ik anders te werk gegaan. In de zomervakantie van klas 5 op klas 6 en in de eerste weken van klas 6 heb ik de verhaallijnen en de personages uitgewerkt, en heb ik een ‘hoofdstukindeling’ gemaakt (met daarin de inhoud van ieder hoofdstuk in enkele zinnen). Hierna ben ik begonnen met schrijven, waarbij ik me grotendeels aan het verhaalplan hield, en me had voorgenomen creatieve inzichten die ik tijdens het schrijven ongetwijfeld nog zou krijgen, zo goed mogelijk in het verhaal in te passen.

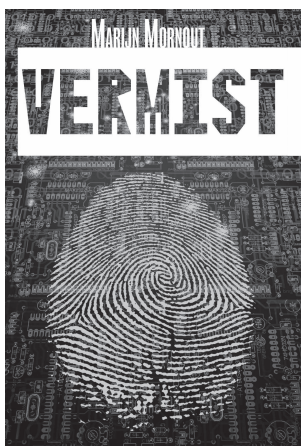
Uiteindelijk was het daar dan, eind november / begin december: mijn boek! Ongeveer 60 A4'tjes pure literatuur: mijn profielwerkstuk was ‘af! Maar zou ik het niet kunnen uitgeven? Ik werd getipt over het ‘printing on demand’-uitgeven, een vorm van uitgeven waarbij niet een bepaalde oplage van het boek wordt gedrukt, maar waarbij iedere keer dat iemand een exemplaar wordt besteld, er eentje wordt gedrukt. Hierdoor zijn de kosten voor uitgeverijen die op die manier uitgeven lager dan bij ‘traditionele uitgeverijen’, waardoor zij ook manuscripten van (nog) minder bekende of helemaal onbekende auteurs kunnen accepteren. Toen ik op ‘printing on demand’ googelde, kwam ik terecht bij de uitgeverij Boekscout.nl, van wie ik op vrijdagmiddag 3 januari (historisch momentje!) groen licht kreeg: ik had een uitgever gevonden!

Onder de ‘printing on demand’-uitgeverijen zijn er uitgeverijen waarbij de auteur alles (omslag maken, opmaak verzorgen, etc.) zelf moet doen, en ook uitgeverijen waarbij de uitgeverij dit – in samenwerking met de auteur – doet; Boekscout.nl behoort tot de tweede categorie. Er zijn uitgeverijen die kosten in rekening brengen, maar Boekscout.nl werkt geheel kosteloos (voor de auteur tenminste), terwijl je als schrijver wel meedeelt in de opbrengst! Het enige wat zij daarvoor in ruil vragen, is: reclame maken, reclame maken, en nog eens reclame maken! Dit heb ik bijvoorbeeld gedaan via plaatselijke en regionale kranten, en daarnaast heb ik visitekaartjes gedrukt en verspreid. Nadat alle puntjes op de i waren gezet, is het eerste exemplaar van mijn debuut Vermist begin februari gedrukt.

Het boek – een jeugdthriller – gaat over Matt Willemsen, een 16-jarige jongen wiens vader op een dag ineens verdwijnt. Hierop gaat hij samen met zijn vriendin Lieke op onderzoek uit, en wat er dan gebeurt... Het boek is geschreven met jongeren als doelgroep, maar ook volwassenen zullen zeker gegrepen worden door het verhaal. Om een indruk te geven van het 120 bladzijdes tellende boek, hier het rapport van de afdeling Manuscriptbeoordeling van Boekscout.nl: “Je schrijft (...) erg goed! Je bent heel goed in staat sfeerimpressies te schetsen (...) Het verhaal is verder vooral heel spannend (...) Ondanks de vele omschrijvingen, wordt je verhaal geen moment langdradig. (...) Matt en Lieke gaan net als ware detectives op zoek naar aanwijzingen en ontpoppen zich uiteindelijk tot helden. (...) Zoals het nu geschreven is, is het precies goed.”

Gebruik makend van het brede lezerspubliek van *Tempora Nostra*, tot slot nog de opmerking dat *Vermist* – uiteraard – nog steeds te koop is, zowel via de webwinkel op de website van de uitgeverij – www.boekscout.nl – als via de erkende boekhandel, waarbij het ISBN noodzakelijk is: 978-94-022-0563-3. Mis ‘m niet!

Ik verdien nu echter (nog) niet de kost als auteur! Na een lange, welverdiende zomervakantie na de eindexamens, ben ik op 1 september jl. begonnen met de studie geschiedenis aan de Radboud Universiteit in Nijmegen. Voor degenen die de april-editie van *Tempora Nostra*, waaraan ik een aantal alinea’s eerder refereerde, erbij gepakt hebben, zal dit een verrassing zijn: daarin stond namelijk dat ik van plan was om klassieke talen te gaan studeren. Klassieke talen was inderdaad de studie die ik, toen het artikel werd geschreven, in gedachten had, maar uiteindelijk is het geschiedenis geworden. Daarnaast heeft politicologie ook boven aan het lijstje gestaan... Maar uiteindelijk is het dus geschiedenis geworden, omdat dat een hele brede studie is – de geschiedenis kan immers over alles gaan! – en dit is een keuze geweest waarvan ik nog geen spijt heb gehad.

Plannen voor de toekomst heb ik nog genoeg. Naast de tijd die ik besteed aan mijn studie, aan mijn baan, aan sport en aan hobby's, ben ik momenteel bezig de verhaallijnen voor een trilogie uit te werken, waarvan de setting wel iets weg heeft van die in *Vermist*. Voordat het laatste boek hiervan gedrukt zal worden, zal ik met het schrijven hiervan wel flink wat tijd bezig zijn. Ik heb er zin in!

Marijn Mornout (2014)

Cover van het boek *Vermist*.

Reünie 80-jarigen van "kwaai klas" 1952

Sinds 1996 ¹, 50 jaar na de intrede op Beekvliet in 1946 van 64 leerlingen, houden de oud-leerlingen van eindexamenklas 1952 jaarlijks een reünie in Sint-Michielsgestel. Via Google "Kwaai Klas" zijn bijzonderheden over dit gezelschap te vinden. 23 Oud-leerlingen, gekomen vanuit alle windstreken, waren 25 september jl. aanwezig in "Bistro Joske". Deze reünie was in zoverre bijzonder, omdat de jongste leerling van de klas in september ook 80 jaar was geworden. Na een inleiding door oud-klasgenoot en oud-burgemeester Arn. van den Berg waren er enkele spreekbeurten van 15 minuten. De eerste spreekbeurt door oud-klasgenoot mr. P. Vennix ging over de overeenkomst tussen de huidige Paus Franciscus I en Paus Johannes Paulus I, die gestorven is in 1978 na een pontificaat van 33 dagen. In de tweede spreekbeurt, door oud klasgenoot prof. dr. Godfried Vogels, werd het getal "miljard" nader bekeken. De bijeenkomst met diner was geanimeerd en zal onder het nodige voorbehoud volgend jaar september weer plaatshebben.

Jan Lurinks (1952)

¹ Noot van de redactie: In september 1996 verscheen in de Volkskrant een verslag van deze bijeenkomst. Enkele citaten daaruit: In de St. Michaelkerk in St.-Michielsgestel zitten woensdagochtend vijftig oudere mannen. Maar

De 'kwaai klas' bijeen.

als ze zingen is het alsof de hele kerk vol zit (...) Hier staan zeven kerkbanken vol met mannen die een mooi doorkijkje geven in de alledaagse geschiedenis van Nederland na de Tweede Wereldoorlog. Nijvere werkers aan een nieuwe maatschappij, WAO'er nu, of vutter. Maar er zijn ook een hoogleraar, een burgemeester, (oud)onderwijzers en ambtenaren, een uitgetreden geestelijke en nog praktizerende priesters. (...) Niet voor niets noemden de leraren hen 'de kwaai klas'. 'We waren jongens die in de oorlog de vrijheid van de chaos hadden ervaren' (...) 'We hadden rondgezworven tussen de Engelsen en Canadezen. We waren obstinaat. En toen moesten we in het gareel van de priesteropleiding, waar men probeerde de waarden van voor 1940 in ere te herstellen. Dat ging natuurlijk niet.' (...) 'Het was geen prettige tijd. Je had nul komma nul vrijheid.' De tucht, het schaarse bezoek van familie (een maal in de drie maanden), de 'gevoelloze sfeer', was voor velen een zware kwelling.

Sint-Michiëlsgestel - Melbourne - Amsterdam

Eloy de Jong deed in 2012 eindexamen op Beekvliet. Hij koos daarna voor een tussenjaar, dat hem onder andere naar Australië leidde. Nu, twee jaar na zijn eindexamen, maakt hij de balans op van zijn (nog korte) periode na Beekvliet.

Wat vond ik alles lastig twee jaar geleden. Een jaar Amsterdam University College (meer daarover verderop) en netjes zestig studiepunten later mag ik dan weten wat écht bikkelen en écht studeren is, maar het gemakkelijke daaraan was dat ik wist wat moest doen en waar ik mee bezig was. Hoe anders is het eind van de middelbare school. De netjes geplaveide weg van het gymnasium, die je zes jaar hebt gevolgd, houdt van de ene op de andere dag op te bestaan en je bent ineens je eigen stratenmaker. Geen beroep voor mij, zo bleek. Niet toen. In de zomer van 2012 bijna iets in Eindhoven maar nee, bijna iets in Delft maar nee, niet op tijd ingeschreven voor Amsterdam, shit. Tussenjaar? Doen. De wereld in, maar eerst geld verdienen. Australië was een bestemming die, ondanks de ligging aan de andere kant van de wereld, voor de hand lag. Westers - dus enigszins vertrouwd - Engels de voertaal, veel andere reizigers en goede voorzieningen. Maar ook duur. Via Patrick van Aarle, mijn Beekvlietmentor, kwam ik voor vier maanden terecht op een kantoor als Office Assistant. Heel leerzaam als kijkje in de 'echte' wereld van zaken doen en werken, maar de 40-urige werkweken vielen me af en toe zwaar.

Eloy (rechts) met een krokodil in Australia Zoo in Beerwah, Queensland

Ik was opgelucht toen ik in december stopte en me op kon gaan maken voor vertrek naar Melbourne begin januari. Ik begon aan een vliegreis van ruim 28 uur, weg van Nederland en familie en in m'n eentje – en dat voelde alleen, wow. Niet op de goede manier. Maar de vierehalve maand daarna was een aaneenschakeling van opnieuw leren, over reizen en mezelf, van nieuwe mensen en van plezier, plezier, plezier. Twee maanden samen gereisd met Cas en Tieu die ook net van Beekvliet kwamen en de resterende tijd weer op mezelf, maar zo anders dan in het begin. Naast vele andere dingen heeft het me geleerd assertief te zijn en hoe je een goede tijd niet zelf moet, maar vaak wel kan creëren. En na een tijdje dat je niet de enige bent die maar twijfelend rondloopt over wat de volgende bestemming zal zijn, over hoe mensen aan te spreken en over hoe je in vreemde omgevingen te gedragen in het algemeen. Beste lezer, een absolute aanrader voor uzelf, uw vrienden of uw kind.

Ergens tussen alles door had ik een motivatiebrief geschreven aan Amsterdam University College (AUC) en geskypet met een van de professoren aldaar, overtuigend genoeg om toegelaten te worden tot de 'Class of 2016'. Zodoende studeer ik daar nu officieel Liberal Arts and Sciences aan zowel de VU als de UvA (AUC is door die universiteiten samen opgericht) met de focus op wis- en natuurkundevakken, de exacte hoek waar ik op Beekvliet het meest in uitblonk. Maar het mooie aan een University College is, en dit weet u wellicht niet, dat het je de kans biedt om naast je major, je focushoek dus, ook vakken te volgen die daar volledig buiten vallen. Ik heb bijvoorbeeld in mijn eerste semester een vak in literatuur gevolgd – in welke exacte studie vindt men dat nou? – ja, bij ons dus. AUC roept hard dat haar studenten breed geïnteresseerd zijn, soms zo hard dat je twijfelt aan de waarheid van die claim, maar voor een deel trekt ze zeker een bepaald soort mensen aan die doorhebben dat de wereld meer dan één boeiend vakgebied kent. Ook is 'internationaal' een belangrijk speerpunt. Er wordt gestreefd naar 50 procent van de studenten Nederlands en 50 procent internationaal en hoewel er misschien net te veel Nederlands is, doet het je toch beseffen dat de wereld veel en veel groter is dan ons landje. Tot slot wonen nagenoeg alle 800 studenten bij elkaar op de campus op het Science Park in Amsterdam-Oost, waar ook het academisch gebouw staat. In sommige gevallen kan dat enigszins verstikkend werken, vooral bij een gebrek aan bezigheden niet gerelateerd aan AUC, maar het zorgt er ook voor dat je je tentamens leert met de mensen met wie je de avond daarvoor nog in de stad stond, om maar iets te noemen, en dat is dan weer een uitstekende manier.

Zodoende zit ik uiteindelijk, veel meer dan ik verwachtte twee jaar terug, op mijn plek. Dat had ook prima ergens anders kunnen zijn overigens, als zaken net wat anders waren gelopen en ik nu wel studeerde in Eindhoven, Delft of waar dan ook. Maar van de omstandigheden zoals die nu zijn maak ik het beste, eerst in Australië, nu in Amsterdam. En dat is wat goed werkt voor mij. Meer dan goed.

Floris van der Puttjaar 2015

De priester-musicus-componist Floris van der Putt, oud-leerling en oud-docent van Beekvliet, is op 21 november 2015 honderd jaar geleden geboren. Op initiatief van de Nederlandse Sint-Gregoriusvereniging wordt een gedenkjaar voorbereid in 2015. Het is dan ook 25 jaar geleden dat hij overleed (23 maart 1990). Er zal een biografie over hem verschijnen van de hand van emeritus prof. dr. Anton Vernooij. Deze zal worden gepresenteerd op 3 oktober 2015 met een lezing door dr. Martin Hoondert. Het manuscript ligt inmiddels bij de eindredacteur Jan Jaap Zwitser, musicoloog. Op zaterdag 31 januari 2015 vindt een zangdag plaats in de abdij van Berne, uiteraard met muziek van Van der Putt.

Op 7 december klonk in de Sint-Jan al herdenkingsconcert door de Schola Cantorum van de Bossche kathedraal met als hoofdmoot een compositie, die in 1945 op Beekvliet ontstond. Tot 1955 was Van der Putt daar muziekleraar.

Componist van en voor Beekvliet(ers)

In de eerste dagen van de Duitse bezetting, op 18 mei 1940, werd Van der Putt priester gewijd. Sindsdien werd hij, die als roepnaam Louis had, Floris genoemd, naar zijn eerste doopnaam. Al direct daarna volgde zijn benoeming tot muziekleraar op het seminarie Beekvliet als opvolger van zijn oud-leraar Kerssemak-

Floris van der Putt speelt accordeon in Son (1942-1944)

ers. Daar richtte Floris, die door de leerlingen al gauw “Putje” werd genoemd, het Beekvliets schoolorkest op. Voor het verzamelen van de diverse muziekinstrumenten trok hij stad en land af. Naast dirigent, organist en leraar is Floris van der Putt altijd componist geweest. Bijna al zijn composities zijn ontstaan naar aanleiding van een gelegenheid, een opdracht of een speciaal verzoek. Op Beekvliet ontmoette hij Harrie Beex (1914-1997), die hem zijn leven lang teksten bleef leveren om op muziek te zetten. Hij schreef composities voor het seminarielieven, zoals het schoollied Beekvliet, hou stroom!.

Tijdens de uitvaart van bisschop Bekkers op 14 mei 1966 klonk voor het eerst zijn antifoon: Niemand leeft voor zichzelf, dat vanaf dat moment een liturgische topper werd. Hij heeft veel gezangen gecomponeerd voor het bisdom 's-Hertogenbosch, zowel voor het zilveren priesterfeest van Jan Bluysen alsook bij diens afscheid als bisschop in 1984.

Bekende volksliederen

De volksliederen van Floris van der Putt behoren tot het algemene cultuurbezit van Nederland. Deze liederen op teksten van Harrie Beex zijn verschenen in 1947 zonder vermelding van de namen van tekstdichter en componist. Zo wilden de makers de suggestie wekken, dat het oeroude volksliedjes betrof. Sommige liederen zijn klassiekers geworden en kregen een plaats in de bundel Nederlands Volkslied van Jop Pollmann en Piet Tiggers, zoals het Brabantse “volkslied” Toen den Hertog Jan kwam varen. Floris van der Putt heeft zich met deze compositie (“ongekend”) onsterfelijk heeft gemaakt...

‘Putje’ verdient het dat we in zijn gedenkjaar nog zeker aandacht aan hem schenken.

Zie ook: www.florisvanderputt.nl

Peter van Overbruggen

Bron: Opmaat, jrg. 30, nr.1, augustus 2014

Op zoek naar de uitgang

Toeval brengt soms interessante mensen op je pad. Na een lezing door Tilburgse hoogleraar Arnoud-Jan Bijsterveld kwam ik met hem in gesprek over Beekvliet. Hij vertelde me, dat zijn vader daar ook een paar jaar had doorgebracht en voegde eraan toe, dat deze zeker nog foto's en bijbehorende verhalen uit die tijd zou kunnen leveren. Alle aanleiding dus voor een afspraak met Bijsterveld senior.

Met de 81-jarige Frans Bijsterveld, geboren op 5 september 1932, duik ik weliswaar 70 jaar terug in de tijd, maar zijn herinneringen blijken nog levendig te zijn. Zijn Beekvlietervaringen hebben slechts ruim twee jaar geduurd, maar kennelijk wel indruk gemaakt. Zoals bij veel aanstaande seminaristen het geval was, had de pastoor direct of indirect grote invloed op zijn wens om priester te worden. In het gezin Bijsterveld in Mierlo-Hout kwam elke maandag de dorpspastoor op bezoek en ongetwijfeld zal daar gesproken zijn over de vrome toekomst van zoon Frans. Na afronding van de lagere school in 1944 kwam seminarie Beekvliet in beeld. Maar juist in die periode verkeerde het zuiden van Nederland in de roerige nadagen van de oorlog. Om die reden werd besloten dat Frans nog een jaar de broederschool in Helmond zou bezoeken. Daarna kon hij met voldoende bagage een succesvolle start maken op Beekvliet.

Een desillusie

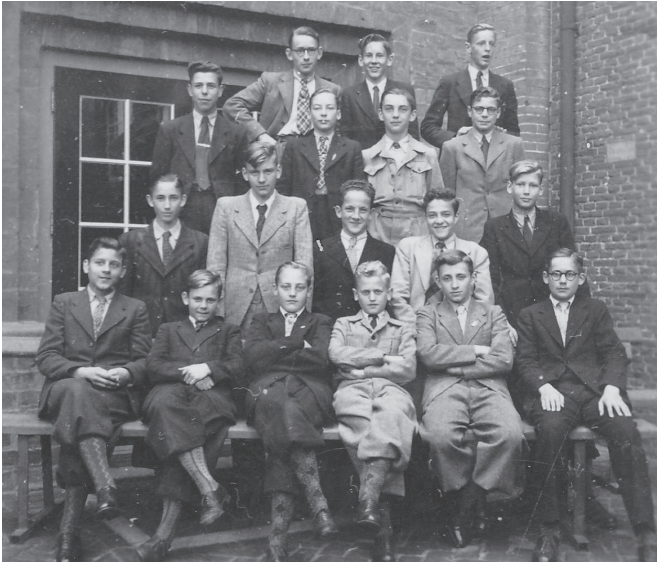
De overgang naar Beekvliet is voor Frans zwaar. Het internaatsleven is een verdrietigmakende onderneming. Al in de eerste schoolmaand wordt hij wegens difterie

Frans Bijsterveld, 1945

Frans Bijsterveld, 2014

Klassenfoto Grote Figuur 1947 (2e klas); Frans Bijsterveld bovenste rij rechts.

een tijdje naar huis gestuurd. Maar weer terug op Beekvliet, wordt Frans gekweld door vreselijke heimwee. Als Frans daar nu nog aan terugdenkt, voelt en ziet hij de herinneringen en beelden als spookgedachten weer naar boven komen.

“Er was een surveillant die de akelige gewoonte had om met zijn sleutels langs de radiatoren te ratelen om het einde van de recreatietijd aan te geven. Als ik eraan denk, krijg ik er nou weer rillingen van. “

“Wanneer ik het beeld terughaal van de koude en tochtige slaapzaal, zie ik ineens ook weer de ratten over mijn bed lopen.

Ik was in die tijd verre van sportief, maar op mijn oude dag deed ik nog wel eens aan tafeltennis. Het verschil met mijn kostschooltijd is, dat ik er later niet meer voor in de rij hoefde te staan om aan de beurt te komen! Op Beekvliet werd veel gevoetbald, op de speelplaats van de kleine cour waren kleine goals opgesteld, op het sportveld grote. Maar toen ik op de Kleine Figuur (1e klas) begon, had ik nog nooit een voetbal aangeraakt. Daarom werd ik in het derde elftal, het laagste, ingedeeld. Maar in de tweede klas werd ik tot mijn verbazing ineens tot keeper van het eerste elftal gebombardeerd. De reden was duidelijk: de vorige keepers van het eerste en tweede elftal waren blijven zitten! Ik bleek goed genoeg te zijn als doelverdediger, maar een succes werd dat dus niet. Ik kreeg veel commentaar, omdat ik alle ballen doorliet.”

Seksuele voorlichting

Het zal duidelijk zijn, dat Frans zich allerm minst gelukkig voelde. Hij laat me een luchtfoto zien van het school- en internaatcomplex van Beekvliet. “Die kaart

bestudeerde ik heel nauwkeurig om te zien hoe ik van het schoolterrein zou kunnen ontsnappen. Maar ik dacht er meteen bij, waar ik dan in godsnaam heen zou moeten gaan! Tot op de grammatica (3e klas) heb ik het volgehouden. Halverwege het eerste trimester schreef ik een brief aan mijn ouders, dat ik zou weglopen. Mijn moeder schreef terug, dat als ik dat echt zou willen doen, ze mij wel zouden komen halen. Toen de beslissing gevallen was, dat ik zou gaan vertrekken, kreeg ik een afscheidsgesprek bij de geestelijk directeur Witlox. Hij gaf me op dat moment wat we nu zouden noemen “seksuele voorlichting”, maar ik begreep werkelijk niet waar hij het over had. En eerlijk gezegd, hij wist het volgens mij zelf ook niet, in elk geval niet uit eigen ervaring, maar alleen van horen zeggen! Ik denk dat deze instructie tot de standaardprocedure hoorde, bedoeld voor ex-seminaristen die de “boze wereld” ingingen.”

Kiekjes van Beekvliet

We bekijken samen de foto's die Frans in zijn familiealbum, gevuld met jeugd-kiekjes, heeft verzameld. Is het toeval dat ik Frans bij klassen- en groepsfoto's meestal helemaal op de achtergrond, soms een beetje in de schaduw en één keer zelfs achteromkijkend zie staan? Een bewust gekozen, wat afzijdige positie? Hoe dan ook, Frans weet nog enkele klasgenoten bij naam te noemen. Eén foto springt er om een andere reden uit. We zien het terrein van de Grote Cour, waarop nog de veranda tegen de Duitse Bouw te zien is. Omdat Frans zich niet herinnert welk tafereel is afgebeeld, raadpleeg ik later mijn trouwe en uiterst betrouwbare informant en oud-docent Nederlands uit mijn Beekvliettijd, Norbert Smulders. Zijn uitvoerige antwoord ontvang ik per kerende e-mail.

Smulders schrijft: “Deze foto is genomen op de grote cour. (...) Interessant is de auto. Na de bevrijding had het seminarie plotseling (in het kader van de herstelbetaling?) de beschikking over een vrachtwagen, die tot het Duitse leger behoorde had. Het ding had nog de sahara-gele camouflagekleur zoals veel Duitse legerwa-

Prijsuitreiking aan de examenleerlingen (1946)

gens in de tijd dat Duitsland nog oorlog voerde in Noord-Afrika, o.l.v. generaal Rommel.) Het ding kon maar een matige snelheid ontwikkelen. Wij noemden het “de Duitse brik”. Wat er op de foto gebeurt, weet ik niet; ik bener niet bij geweest. Maar ik kan me voorstellen dat men bezig is om de (in de bezettingstijd aangebrachte?) verharding van de cour te verwijderen, met de bedoeling om de cour dan fatsoenlijk te bestraten. Bij het opruimen van de oude verharding zouden leerlingen ingeschakeld kunnen zijn.”Een fraai staaltje van naoorlogse restauratiewerkzaamheden dus. In mijn seminarietijd was die veranda verdwenen; in het gebouw daarachter was in de jaren 60 de gymzaal. Volgens Frans Bijsterveld bevonden zich daar in zijn tijd nog de pianohokjes.

Op een andere foto meen ik Norbert Smulders op de rug te herkennen. Mijn vermoeden wordt desgevraagd door hem bevestigd en ook daarbij levert hij een historische impressie, die ik te mooi vind om haar niet te vermelden. “Op deze foto zie je de prijsuitreiking aan het eind van het schooljaar 1945-1946. (juli 1946) Het jaar werd toen afgesloten met een openluchtspel rond de vijver van de “Duitse tuin”. Voor de excellenties was een tent opgezet. De overige toeschouwers zaten in de open lucht. Op de foto zie je linksachter G. Witlox, geestelijk directeur; dan op de rug gezien L. Verhagen, econoom van het seminarie en Norbert Smulders, die enkele dagen tevoren het staatsexamen Gymnasium behaald heeft. Tussen de twee ruggen in is gedeeltelijk zichtbaar J. van Alphen, leraar Latijn. Dan bisschop W. Mutsaerts en regent F.A.J.A. Goyaerts. Wie de eerwaarde heer is die in de tent zit te roken, durf ik niet met zekerheid te zeggen. Er zijn twee mogelijkheden: ofwel Vicaris Hendrickx ofwel leraar J. van Miert. In mijn eerste fotoalbum staat genoteerd dat het toneelstuk dat bij de jaarsluiting 1946 gespeeld is, de titel had “Koning David Hersteld”, ongetwijfeld van Vondel. De keuze van het stuk is waarschijnlijk mede bepaald door de gedachte aan het herstel van Nederland na de oorlog.”

Frans als leerling-journalist

Als Frans in december 1947 Beekvliet definitief verlaten heeft, maakt hij de overstap naar de 3e klas van de HBS van het Carolus Borromeus College in Helmond. De aansluiting verloopt niet geheel vlekkeloos, want hij blijft nog een keer zitten. Maar in die periode begint zich wel zijn toekomstige beroep af te tekenen. Uit eigen beweging schrijft Frans als HBS'er stukjes in “De Houtduif”, een plaatselijke periodiek, bestemd voor de jongens in Indonesië. En zo stuurt hij als 17-jarige in 1949 na het overlijden op 4 november van Mgr. Goyaerts een In Memoriam van “zijn” eertijdse regent op Beekvliet. Het wordt zijn eerste vrijwillige journalistieke bijdrage, ondertekend met F.B., voor de Helmondse Courant (HC). In 1954 begint hij als medewerker bij de Helmondse editie van het Dagblad Oost-Brabant, waar hij een jaar later als leerling-journalist wordt aangesteld. Helmond had een eigen redactie. “Via een kennis van mijn ouders, een advertentieverkoper bij die krant, werd ik getipt dat er een vacature was. Dat ik werd aangenomen, begrijp ik nu nog niet, men kende mij niet en ik ging daar bovendien zonder diploma aan de slag, eigenlijk onverantwoord. Ik had wel een cursus journalis-

In memoriam Regent Goyaerts

Vrijdagavond, 4 November, maakte een plotselinge dood een einde aan het leven van een groot priester: mgr Goyaerts, regent van het klein seminarie te St. Michielsgestel.

Een rijk priesterleven, dat zich geheel gewijd had aan het vormen van Brabantse jongens, die zich geroepen voelden tot het priesterschap werd afgesloten. Nadat hij leraar geweest was aan het klein en groot seminarie, werd hij in 1927 regent van het klein seminarie. Vooral in deze hoge functie is hij ons bekend als een vriendelijk man. Hij had de leiding over de vorming van jongenszielen tot priesterszielen in moeilijke en moderne tijden.

Hij had ook de leiding in de oorlogsjaren, toen het seminarie omgevormd was tot een krijgsgevangenkamp en de verschillende klassen over het hele bisdom verspreid waren.

Uit zijn houding, uit zijn woorden, uit alles sprak zijn innerlijke grootheid.

Met ontroerende woorden nam hij telkens afscheid van de studenten, als zij op vakantie gingen, terwijl hij hen waarschuwde om voorzichtig te zijn en hun roeping te bewaren: „Zijn gebed zou steeds bij hen zijn.”

Deze woorden bedoelden meer dan de drie vakanties per jaar, meer zelfs dan dit kortstondige leven....

Een veertigjarig priesterleven, waarin hij werd benoemd tot Proost van het Kathedraal Kapittel, Geheim Kamerheer en Huisprelaat van Z. H. de Paus en Officier in de Orde van Oranje-Nassau.

Inderdaad een groot priester ging van ons heen.... Hij ruste in vrede....

F. B.

तिके gevolgd in Nijmegen, maar niet afgemaakt. Jef de Brouwer was directeur-hoofredacteur en omdat er een financieel tekort was, moest hij kerken en kloosters langs om geldelijke steun te krijgen. Er heerste bij de krant een Brabantia-Nostra-sfeer. De Brabantse katholieken moesten hun eigen cultuur bewaren en tegelijkertijd emanciperen.

Gekort op het salaris

Dat de hoofredacteur creatieve oplossingen zocht om geld te besparen illustreert Bijsterveld met een sprekend voorbeeld. “Omdat een redacteur van de krant op huwelijksreis ging, werd ik gevraagd om hem te vervangen. Ik zou per regel betaald worden. Na veertien dagen maakte ik de balans op van het aantal geschreven regels: in totaal voor 250 gulden. Toen Jef de Brouwer dat zag, zei hij: ik neem je met terugwerkende kracht aan voor een salaris van 180 gulden!” Oost-Brabant was een failliete boedel, dus er moest bezuinigd worden. “Ik vond mijn schrijfwerk voor de Helmondsche Courant met vooral lokale berichten wel boeiend. Na het overlijden van Jef de Brouwer kwam er een fusie tot stand tussen Oost-Brabant, Eindhovens Dagblad en de Helmondsche Courant. Samen met Bert Wunderink kwam ik in de eindredactie (binnen- en buitenland). Het Eindhovens Dagblad, dat overigens altijd al een meer liberale kleur had gehad dan Oost-Brabant, maakt een sterke groei door.” In 1967 betreft het ED in Eindhoven een nieuw gebouw aan de Wal (begin 2014 afgebroken). In 1979 wordt het aantal van 100.000 abonnees bereikt. In deze succesvolle periode van de krant, kan ook Frans Bijsterveld zijn zegeningen tellen. Hij is nog een tijdje teruggeweest als chef-redacteur bij het Helmonds Dagblad om de regioredactie op te zetten. In 1980 viert Frans zijn zilveren jubileum bij het ED en sluit zijn loopbaan in 1991 af als chef van de regioredactie en adjunct-hoofredacteur van het Eindhovens Dagblad. De ongelukkige breuk met Beekvliet van 66 jaar geleden is intussen allang geheeld door de tijd. Dat blijkt ook uit de laatste opmerking van Frans Bijsterveld: “Ik ben nooit meer teruggeweest naar Beekvliet, maar ik ga toch eens kijken wat er nog over is uit mijn tijd!”

Een juiste keuze

Eelco Kuijpers deed in 2009 eindexamen op Beekvliet en vertrok daarna naar het verre Groningen voor zijn studie Technische Bedrijfskunde, die hij in het voorjaar van 2015 hoopt af te ronden.

Het is inmiddels alweer vijf jaar geleden dat ik Beekvliet verliet met mijn gymnasiumdiploma op zak. Klaar om de grote wereld te leren kennen en de grenzen (zowel letterlijk als figuurlijk) van het studentenbestaan op te zoeken. Tot aan de zesde leek de keuze voor een studie al gemaakt te zijn, geneeskunde. Maar naarmate de tijd vorderde, begon ik deze keuze toch te heroverwegen en draaide ik het roer om: ik besloot Technische Bedrijfskunde te gaan studeren. Het klinkt weloverwogen, maar de keuze was uiteindelijk gebaseerd op een interessante meeloopdag in Eindhoven. Maar ook de veelzijdige kant van de opleiding en de mogelijkheid om na je eerste jaar een specialisatierichting te kiezen spraken me aan. Dit eerste vooral om zo lang mogelijk alle keuzes van wat ik leuk en interessant vond open te houden en het tweede om alles wat ik eventueel niet interessant vond na een jaar weer af te kunnen stoten. Ik wist goede vriend en jaargenoot Maarten Zoomers ook te enthousiasmeren. Het besluit, ondanks de meeloopdag in Eindhoven, was om Technische Bedrijfskunde in Groningen te

Eelco Kuijpers in het midden

Afrika

gaan studeren. En nu ik het zo op papier zet, besef ik nogmaals dat het een weloverwogen, maar weinig gefundeerd besluit was, maar zeker een waar ik tot op de dag van vandaag geen spijt van heb.

Het begin van mijn studie viel zwaar: de manier van studeren was zeker niet hetzelfde als tijdens mijn Beekvlietjaren al probeerde ik dat wel. Al snel had ik mijn draai in Groningen gevonden. De studie was en is nog steeds erg interessant; vooral het multidisciplinaire karakter met een technische inslag spreekt me nog steeds aan. Maar naast de studie bleef er ook genoeg tijd over om actief te worden bij de studie- en sportvereniging (zeilen) door in meerdere commissies deel te nemen. Al moet ik zeggen dat dit keer Maarten mij enthousiasmeerde om actief te worden bij de studievereniging en zodoende kwamen we dan ook samen in een commissie.

Het commissiewerk bleek erg goed te bevallen en het jaar daarop heb ik plaats genomen in het bestuur van de studievereniging als commissaris bedrijfscontacten, iets wat opvallend veel andere oud-Beekvlieters ook doen of gedaan hebben. Of dit toeval is of niet, ik denk dat de cultuur van Beekvliet hier zeker aan bijdraagt.

Het enige wat ik miste bij de studie technische bedrijfskunde was de koppeling met het bedrijfsleven, aangezien de studie uiteindelijk gericht is op het oplossen van problemen binnen organisaties. Gelukkig is er ruimte binnen de opleiding om in het 5e jaar een onderzoek van zes maanden voor en bij een bedrijf te doen, zonder een sterke nadruk op wetenschappelijk onderzoek, maar vooral om de opgedane kennis van modellen en methodieken in praktijk te brengen.

Mijn project heb ik uitgevoerd voor een brouwerij van Heineken in de Republiek Congo (voormalig Frans Congo). De eerste reactie van velen was vaak: 'Congo, is het daar wel veilig?' en 'Daar woedt toch een burgeroorlog?' Dat alles is niet waar en terugkijkend kan ik nog steeds mijn veel gebruikte antwoord geven: 'Een fantastisch land, bijzonder en zeer divers, en boven alles: ik woonde vlak bij hagelwitte stranden met palmbomen.'

Mijn opdracht was om voor een logistiek proces binnen de brouwerij de waardestromen en verspillingen in kaart te brengen, te analyseren waar deze verspillingen door veroorzaakt worden en uiteindelijk mijn voorgestelde veranderingen en oplossingen zelf door te voeren. Het logistieke proces was het proces van de klant om volle kratten bier op te halen bij de brouwerij. De klant deed hier gemiddeld zes uur over en ruim driekwart hiervan was wachttijd, veel ruimte voor verbetering dus. Een extra uitdaging was dat de voertaal in Congo Frans is en ik sinds de vijfde klas geen Frans meer gesproken had. Vooraf had ik nog mijn twijfels of ik een vreemde taal snel genoeg zou oppikken, maar met behulp van extra lessen op de brouwerij en veel praten met medewerkers, huisgenoten en vrienden ging mijn kennis al snel met sprongen vooruit.

Eigenlijk is dit avontuur niet in een notendop samen te vatten. Het was erg leerzaam om de theorieën in praktijk te brengen, maar het leerzaamste was om veranderingen binnen een organisatie te maken. Het doorvoeren van je eigen oplossingen en het ook daadwerkelijk geregeld krijgen. Een veelgehoord antwoord was 'Demain, monsieur Kuijpers, demain' en je raadt het al wat het antwoord de volgende dag was... Maar ook de avonturen die je in het weekend meemaakt: met de stagiaire-auto, die eigenlijk net iets te vaak problemen had, tripjes maken, kleine dorpen en natuurparken bezoeken. Ook de vele stagiairs van andere bedrijven maakten het uitgaansleven erg gezellig en daardoor bouw je al snel nieuwe en goede vriendschappen op.

Juist een project uitvoeren in Afrika was erg leerzaam, Congolezen zijn je erg dankbaar dat je als Mundele (blanke) helemaal naar Congo komt om hun problemen te verhelpen. Daarbij komt wel meteen een bepaalde verwachting kijken en veel medewerkers komen dan ook al snel om advies en oplossingen vragen voor hun eigen problemen. Maar uiteindelijk iedereen enthousiast krijgen om bij te dragen aan mijn project heeft ervoor gezorgd dat de veranderingen allemaal doorgevoerd zijn en het hele proces sneller, veiliger en gestructureerder verloopt.

Inmiddels ben ik bezig met het laatste gedeelte van mijn studie: sinds september ben ik bezig met mijn masterscriptie en de verwachting is dat ik in het voorjaar van 2015 ben afgestudeerd. Daarna komt weer een volgende keuze en voor nu is dat nog in het ongewisse, maar ik ben benieuwd. Hopelijk kan ik tijdens het komende lustrum van Beekvliet wel vertellen welke keuze ik gemaakt heb. Tot dan allemaal!

Geboren

Op 30 april 2014 is geboren Hugo, zoon van Jessie van Genugten (2002) en Mathijs Berends.

Op 17 juli 2014 is geboren Lukas, zoon van Remy (1997) en Carolien van der Vlies.

Op 20 augustus 2014 zijn geboren Stef en Tygo, zoons van Arjen Kieskamp (2001) en Eveline Polderman, neefjes van Erik Kieskamp (2003) en Onno Kieskamp (2005).

Agestudeerd

Tim Cooijmans (2008) behaalde op 29 augustus 2014 cum laude zijn masterdiploma Informatica aan de RU Nijmegen.

Rutger Bakker (2008) behaalde op 29 augustus 2014 zijn masterdiploma Operations Management & Logistics aan de TU Eindhoven.

Frank Hoeven (2010) behaalde op 30 augustus 2014 zijn bachelordiploma Technische Natuurkunde aan de TU Eindhoven.

Giel van Houtum (2007) behaalde dit najaar zijn masterdiploma in Technische Innovatiewetenschappen aan de TU Eindhoven.

Gepromoveerd

Op 12 december 2014 is Laura Govers (2003) gepromoveerd aan de Radboud Universiteit Nijmegen. De titel van haar proefschrift luidde: 'The effects of biochemical stressors on seagrass ecosystems'.

Eeuwige gelofte

Op zondag 14 september 2014 legde Susan Bolwerk (2006) haar eeuwige gelofte af in het klooster te Heiloo. Sinds ze zeven jaar geleden koos voor een religieuze toekomst gaat ze door het leven als zuster Maria Foederis Arca. Ze studeerde afgelopen jaren o.a. in Rome.

Prijzen

Tom van Grinsven (2014) ontving in september 2014 een speciale stimuleringsbeurs van de faculteit Scheikundige Technologie van de TU Eindhoven. De TU/e stelt jaarlijks vijftien van deze beurzen beschikbaar aan eerstejaars studenten.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Afgestudeerd

Het decanaat van Beekvliet heeft afgelopen najaar oud-leerlingen uit de examenjaren 2007 t/m 2009 een e-mail gestuurd met de vraag om te laten weten als ze hun studie inmiddels hadden afgerond of dat van jaargenoten wisten. Het leverde een groot aantal reacties op, die we hier graag publiceren:

- Joep van der Aa (2007): Master Bestuurskunde (okt.2014, RUN)
- Lian van Alebeek (2009): Master East Asian Studies (aug. 2014, Univ. Leiden) Nu: docentenopleiding Chinees
- Diederik Baazil (2009): Bachelor European Studies (2013, UM)
- Isabel Beijers (2009): Master Graduate School of Communication (2014, UvA)
- Teun van Breugel (2008): Bachelor aan de HAS Den Bosch (2013)
- Emilie v.Brummelen (2007): Master Farmacie (2013, UU)
- Frederike v. Daalen (2007): Master Geneeskunde (juli 2014, RUG)
Nu: promotietraject infectieziekten aan AMC (Amsterdam)
- Myrthe van Dongen (2009): Bachelor Literatuurwetenschap (UU)
Nu: master literaire vorming/literair veld (Amsterdam)
- Mathijs Duffhues (2009): Master Strategy (nov. 2014, RUN)
- Peter Frumau (2009): Bachelor Psychologie (UU)
Nu: master Human-Technology Interaction (TU/e)
- Stijn Geerts (2009): Bachelor Technische Bedrijfskunde (jan. 2014, TU/e)
- Esther Haerkens (2008): Bachelor Sociaal Pedagogische Hulpverlening (2013)
- Linda v.d. Heijden (2009): Bachelor HRM (2012)
Nu: Biomedische Technologie (TU/e)
- Roy van Helvoirt (2007): Master Rechtsgeleerdheid (26 juli 2014, UvT)
- Suzanne v.d. Heijden (2008): Bachelor Gezondheid en Leven (juni 2013, VU)
- Henk van den Hurk (2008): Master Innovation Management (31 juli 2014, TU/e)
- Manon Jansen (2009): Master Rechtsgeleerdheid (aug.2014, RUN)
- Eefje Janus (2009): Bachelor Sport en Economie (2012, Fontys Tilburg)
Nu: master Marketing Management (UvT)
- Luuk Kapteijns (2009): Master Communicatie, beleid en management (okt.2014, UvA)
- Kim van de Loo (2009): Master Orthopedagogiek (aug. 2014, UU).
Nu: deeltijdopleiding leraar Frans, HvA
- Anne Lutters (2009): Bachelor Hoge Hotelschool (sep. 2014, Maastricht)
Vanaf feb. 2015: master International Business
- Thomas Maessen (2009): Bachelor Economica and Business Economics (2013, UM)
- Xandra Manteleers (2009): Bachelor Ergotherapie (2013, Hogesch.Zuyd, Heerlen)
- Roland Megens (2008): Master Mechanical Engineering (TU/e)
- Lenneke Minkels (2009): Bachelor Commercieel Manangement (2014)
Nu: master International Business-Strategy&Innovation (UM)
- Geertje den Otter (2008): Afgestudeerd als docente Nederlands (tweedegraads, jun. 2014)
- Ottelien van Pelt (2009): Master Graduate School of Communication (2014, UvA)

Noortje Pennings (2008):	Bachelor PABO (2012, Veghel). Nu: werkzaam als docente basisonderwijs op Sint-Maarten
Floor van der Pol (2009):	Bachelor Rechtsgeleerdheid (feb.2014, UU)
Elise Romijnders (2009):	Bachelor Verloskunde (juni 2013, Hogesch. Kempen, Turnhout)
Sam van Rooij (2007):	Master Crisis and Security Management (juni 2014, U. Leiden)
Sophie Sadek (2008):	Bachelor Hoge Hotelschool (sept. 2013, Maastricht)
Hilde Santegoeds (2009):	Bachelor Internat.ontwikkelingsstudies (sep. 2012, Wageningen) Master Organisatie en Management (sep. 2014, Antwerpen)
Charlotte Smulders (2007):	Master Geneeskunde (mei 2014, UU)
Nina van Sprang (2007):	Master Geneeskunde (jan.2015, EUR)
Loes van Thiel (2007):	Master Rechtsgeleerdheid (2013, UvT)
Martijn Tra (2009):	Bachelor Aerospace Engineering (jan. 2014, TU Delft)
Tomas Verkaar (2009):	Master Strategy & Innovation (nov. 2014, UM)
Jorn van Wijnen (2007):	Master Management of Technology (apr. 2014, TU Delft)
Petrie v.d. Zanden (2009):	Master Behavioural Science (aug.2014, RUN)

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan zelfs een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in april 2015. De kopij daarvoor dient vóór 1 maart 2015 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Reggie van Genuchten (1989) en Patrick van Aarle (1993).

Redactieadres:

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalialia sturen naar: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid,
Ruwenbergstraat 12a Sint-Michielsgestel

Druk: Drukkerij Rooijmans Nuenen
Oplage: 750

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Naam incassant	: Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)		
Adres incassant	: Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4		
Postcode incassant	: 5271 SM	Woonplaats incassant	: SINT-MICHIELSGESTEL
Land incassant*	: Nederland	Incassant-ID	: NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging	:		

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.

Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam	:		
Adres	:		
Postcode	:	Woonplaats	:
Telefoon	:	E-mailadres	:
Examenjaar	:	Studierichting	:
Rekeningnummer [IBAN]	:	Bank identificatie [BIC]**	:
Plaats en datum	:	Handtekening	:

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

